

Abonyi Sándor

Abonyi Sándor

Élet az utolsó időkben

Ez a könyv önálló írások gyűjteménye, amik külön-külön is elérhetők a <https://keskenyut.wordpress.com> oldalon.

Tartalomjegyzék

Elvárások a hívőkkel szemben
Eljutni az érett korra
A világosság fiai
Isten nem terhel erőn felül bennünket
Isten tökéletes vagy „megengedő” akarata
Pozitív beszéd vagy igazmondás?
A jó és a rossz harca
Az antikrisztusi szellem munkája
A humanizmus téveszméje
Előbb félre kell tolatnia az útból
Végső igazságszolgáltatás és kártérítés
Az Úr öröme a mi erősségünk
Készen várjuk az Urat?

A könyv és az egyes részek is szabadon terjeszthetők a szerző nevének és a honlap címének feltüntetésével!

Elvárások a hívőkkel szemben

Több alkalommal előfordult, hogy amikor hívőkkel valamilyen igei parancsolatnak való engedelmességről beszéltem az volt a reakció, hogy elvárásokat támasztok velük szemben.

Meglepődtem ezen a megjegyzésen és azt válaszoltam, hogy hiszen csak azt mondtam, amiről az ige beszél. Volt olyan is, aki azt mondta törvénykező vagyok, pedig ott is csak arról volt szó, ami az igében le van írva.

Néhány megtörtént eset, hogy miről is van szó:

Egyik alkalommal elkezdünk arról beszélgetni - magukat odaszánt, komoly keresztyéneknek tartó emberekkel -, hogy a hívőknek a keskeny úton kell járniuk, mert az vezet az örök életre, és ha valaki nem azon jár, akkor ő a kárhozát felé tart. Elkezdünk részletezni, hogy miket is vár el az ige azoktól a hívőktől, akik a keskeny úton akarnak járni és megdöbbsenem, hogy ekkor többen kijelentették, hogy ha ez így van, akkor ők nem akarnak a keskeny úton járni. Ezek a hívők ma is különböző gyülekezetekbe járnak.

Másik alkalommal valaki a „felemás iga” témája kapcsán azt kifogásolta, hogy miért nehezítem meg a házasulandó fiatalok helyzetét azzal, hogy olyan extra elvárásokat támasztok velük szemben, hogy egy hívő alapvetően hívővel házasodjon. Enélkül is olyan nehéz párt találni. Én megértem, mert emberileg ez teljesen érthető, az ige azonban erről beszél.

Egy következő alkalommal, amikor a házasság témájáról volt szó és Jézus szavai alapján a másik fél életében kötött új „házasságot” házasságtörésnek neveztem, akkor törvénykezőnek mondtak. Hiába hivatkoztam rá, hogy de hát Jézus mondja, hogy ha valaki a házastársa életében „mást vesz el”, vagy „máshoz megy feleségül” az házasságtörést követ el.

Erre már végképp nem tudtam mást mondani, csak azt, hogy ha én törvénykező vagyok, akkor Jézus is az volt, mert ezeket Ő mondta.

Sokan keresnek meg minket problémáikkal a blog kapcsán, és igyekszünk segíteni, tanácsolni őket. Sajnos sokszor itt is azt tapasztaljuk, hogy amikor az ígére hivatkozva tanácsolunk valamit egy adott helyzetben, ami változtatást igényelne a hívő gondolkodásában, életmódjában, attól kezdve már nem igénylik a segítséget. Ez nekünk nem probléma, nekik azonban igen, mert így nem tudunk segíteni nekik.

Elgondolkoztam ezeken az ismétlődő eseteken, hogy akkor hogy is vannak ezek? Ha valaki az ige elvárásaira emlékeztet másokat, akkor ő elvárásokat támaszt másokkal szemben és törvénykező lenne?

De hát nem én támasztok elvárásokat, hanem az ige beszél ezekről, én csak felhívom ezekre az emberek figyelmét. Úgy látszik ez is baj, mert a hívők szeretik ezeket az ígéretet kikerülni és átsiklani ezeken, vagy másként magyarázni és már attól is irtóznak, hogy belegondoljanak ezekbe. De hiszen ez önbecsapás, mert nem mernek a valósággal szembenézni még olyan áron sem, hogy lesz-e valakinek üdvössége vagy nem. Ez

sem számít. Az ige beszél róla, hogy „*aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól és sok bűnt elfedez*” (Jakab 5.20)

Nem azért igyekszem figyelmeztetni az örök életüket veszélyeztető hívőket, mert valami jutalmat szeretnék, vagy mások küszködésében lelném örömeimet, hanem egyszerűen szeretném, hogy megmeneküljenek, és ne menjenek kárhozatra.

Szomorúan szembesültem azzal a ténnyel, hogy a hívők nemhogy örülnének annak, hogy valaki figyelmezteti ezeket a veszélyekre őket, hanem még neheztelnek is érte.

Kénytelen voltam rájönni, hogy a hívők szeretnek úgy élni, ahogy az nekik tetszik a „maga választotta istentiszteletük” szerint függetlenül attól, hogy mit mond az ige. Így semminek és senkinek nem kell megfelelni, élhetik az életüket nyugodtan úgy, ahogyan az nekik tetszik - bármiféle elvárás teljesítése nélkül „teljes szabadságban.” Az, hogy ez esetleg a kárhozatra vezet, egyáltalán nem zavarja őket, mert hamar találhatnak bűnökben elbukott hamis tanítókat, akik megnyugtatóják őket, sőt az igét kicsavarva még „igeileg meg is magyarázzák”, hogy nem úgy kell azt érteni, felejtse el azt a törvénykező tanítót, aki ilyeneket mond, aki ennyire szigorúan ragaszkodik az ígéhez. Szellemileg kell ezeket érteni és a Szent Szellem sokszor ellene is mondhat az ígének - mondják egyesek. Erre ismét megdöbbenek, hogy a Szent Szellem, aki az egész Szentírást ihlette meghasonlott volna önmagával, ellentmondva saját magának? Minden dolgot a teljes Szentírás alapján kell értelmezni, mert ha egyetlen kiragadott ige alapján vizsgálunk meg valamit, akkor valóban ellentmondásba kerülhetünk, ami nagyon veszélyes. **A Szent Szellem kijelentése sosem mondhat ellent a teljes Szentírás üzenetének, mert azt a Szent Szellem ihlette!**

Visszatérve az elvárások teljesítésére, minden hívő tudja, hogy keresztyénnek lenni azt jelenti, Jézust követni. Jézus azonban azt is mondta, hogy Ő az ajtó, amin be kell menni és Ő az út is, amin haladnunk kell, ha Őt követni akarjuk. Ha Ő az út az pontosabban azt jelenti, hogy **Ő a „keskeny út,” mert az vezet az örök életre.**

Egy keresztyén életmódja kell, hogy különbözzön egy világi ember életmódjától, mert a világból jöttünk ki.

Isten minden erőnkől való szeretete az első nagy parancsolat és Isten azt is mondta, hogy miben kell, hogy megnyilvánuljon az, ha valaki szereti Őt.

„*Aki a parancsolataimat megtartja, az szeret engem*” - mondta Jézus. Mit jelent Jézus parancsolatainak megtartása? Azt, hogy teljesítjük az Ő elvárásait, mert bizony Jézus támasztott néhány elvárást azokkal szemben, akik Őt követni akarják, sőt azt is mondta, hogy éppen ezért nem is mindenki alkalmas az Ő követésére.

Nézzünk meg példaként néhány parancsolatot azok közül, amiket Jézus parancsolt az Őt követőknek. Ezeknek a jézusi elvárásoknak kell megfelelni, hogy valaki valóban keresztyénnek mondhassa magát és valóban örök élete legyen:

„*Aki inkább szereti atyját és anyját, hogy nem engemet, **nem méltó én hozzám**; és aki (inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, **nem méltó én hozzám**.*” (Máté 10:37)

„*És aki föl nem veszi az ő keresztyét és úgy nem követ engem, **nem méltó én hozzám**.*” (Máté 10:38)

*„Valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, **nem lehet az én tanítványom.**”*
(Lukács 14:33)

Ezek Jézus szavai, amelyekben egyértelműen meghatározta a követésének feltételeit, ha úgy tetszik azokat az elvárásokat, amiket a benne hívőknek teljesíteniük kell. Jézus nem kis áldozatokkal járó feltételeket támasztott az Őt követőknek. Jézus azt is mondta, hogy *„szoros az a kapu és keskeny az az út, ami örök életre vezet és kevesen találják meg azt”*. (Máté 7.14)

Jézus követése áldozatokkal, lemondásokkal jár, amire sokan nem hajlandók. Ők azok, akik a „széles úton” járnak, ami a kárhozatra vezet (Máté 7.13)

Olvassuk el figyelmesen a Máté evangélium 7. fejezetét és meg fogjuk látni, hogy a „széles út” nem a világi emberek útja, hanem azoké a hívőké, akik gyülekezetekbe járnak, de valójában a világ szerint élnek, mert nem teljesítik Jézus elvárásait, amit az Őt követni akaró tanítványokkal szemben támasztott.

Rengeteg egyéb parancsolat is van az újszövetségben, amiket be kell tölteni azoknak, akik a keskeny úton akarnak járni.

A világ is támaszt elvárásokat felénk és Isten ígéje is. Ez azt jelenti, hogy dönteni kell, hogy kit választunk. Ha az Urat választjuk, akkor szakítani kell a világias életmóddal és az Úr elvárásainak meg kell felelni. Ez Jézus parancsa, mert

„senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.” (Máté 6:24)

Isten ígéjének tekintélyét a gyülekezeti közösségekben alapvetően az előjárók képviselik, és ahogyan az apa engedelmisségben tartja a gyermekeit a családban, úgy a hívők is kell, hogy az előjáróik által támasztott igei elvárásoknak engedelmeskedjenek. Ez mindenkinek saját jól felfogott érdeke!

*„Engedelmeskedjete előjáróitoknak és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitek-re, mint számadók; hogy ezt örömmel műveljék és nem bánkódva, **mert ez néktek nem használ.**”* (Zsidó 13.17)

Aki Jézust követő tanítvány akar lenni, annak hozzá kell szokni a gondolathoz, hogy nem a maga ura és nem a saját akaratát cselekszi, hanem kész engedelmeskedni az Úr Jézus elvárásainak.

Ha valaki nem engedi, hogy tanítsák, mert nem akar engedelmeskedni az ige tanítójának, akkor ő taníthatatlan, ami azt jelenti, hogy *nem válhat tanítvánnyá,* mert a tanítvány fegyelmezett és kész a változtatásokra, áldozatok meghozatalára, ha az Úr akarata azt kívánja tőle. Az Úr kifejezett akarata az, hogy tanítványok legyünk és tanítványokká tegyünk másokat is! Nem elég „csak” hívőnek lenni és gyülekezetbe járni, tanítványoknak kell lenni, ahogy azt Jézus elgondolta és megparancsolta. Jézus a mi érdeünkben teszi ezt, mert azt akarja, hogy minden ember üdvözljön. Az igei elvárások támasztása a hívők felé Isten akarata és nem egy emberi elvárás.

Az igei elvárásoknak azonban senki sem képes emberileg megfelelni, mert szükséges hozzá a Szent Szellem felszabadító ereje, amely a Szent Szellemmel való betöltekezésből származik. Ha valaki valóban követni akarja az Urat, ahhoz mindenképpen

újjá kell születnie és be kell töltekeznie Szent Szellemmel. Az elején még így is lesznek harcaink, és esetenként bukások, de minél inkább engedelmeskedünk az ige igazságának annál könnyebb lesz a keskeny úton járás és valóban könnyű lesz Jézus igája, ahogyan Ő megígérte. Dicsőség neki ezért.

Eljutni az érett korra

A hívők esetében az ige a természet szerinti életkorunkhoz hasonlóan különböző életkorokat határoz meg a hitben való érettségünk szerint. Így megkülönböztet kisdedeket (csecsemőket), gyermekeket, ifjakat és érett korúakat. Azt is látjuk, hogy Isten szeretné, ha minden hívő mielőbb eljutna az érett korra. Ezt világosan mutatják a következő igék:

*„Én sem szólhattam néktek, atyámfiaim, mint szellemi embereknek, hanem mint testieknek, mint **a Krisztusban kisdedeknek. Tejnek italával tápláltalak titeket és nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna meg. Sőt még most sem bírjátok meg, mert még testiek vagytok; mert amikor irigykedés, versengés és visszavonás van köztetek, vajon nem testiek vagytok-e és nem ember szerint jártok-e?**”* (1 Korinthus 3.1-3)

Pál ebben az igeszakaszban a testiességük miatt marasztalta el a korinthusi hívőket kisdedeknek (csecsemőknek) nevezve őket, akiket még mindig csak könnyű eledellel („tejjel”) tudott csak táplálni, mert nem lettek volna képesek megemészteni a kemény eledelt.

*„Mert noha **ez idő szerint tanítóknak kellene lennetek**, ismét arra van szükségetek, hogy az Isten beszédeinek kezdő elemeire tanítson valaki titeket; és **olyanok lettetek, akiknek tejjel van szükségetek és nem kemény eledelre. Mert mindaz, aki tejjel él, járatlan az igazságnak beszédében, mivelhogy kiskorú. Az érettkorúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzéseik a jó és rossz között való különbségtételre.**”* (Zsidó 5:12-14)

A Zsidó levél írója szintén azért marasztalja el a hívőket, hogy lemaradtak a hitben való növekedésben, mert még mindig „tejjel” táplálkoznak, pedig már régen kemény eledellel kellene táplálkozniuk. Azt is leírja, hogy miért kell eljutni mielőbb az érett korra: aki ugyanis állandóan csak „tejjel” (könnyű eledellel) táplálkozik, az nem tud eljutni az érett korra és ezért **könnyen megtéveszthető lesz! A kiskorúsága miatt nem tud eligazodni Isten beszédében és nem lesz gyakorlata a jó és a rossz közötti különbségtételben.** Isten akarata ezért az, hogy a hívők mielőbb eljussanak az érett korra. Jézus a mennybemenetele után különböző szolgálatokat (ajándékokat) adott az egyháznak (apostolokat, prófétákat, evangélistákat, pásztorokat és tanítókat), akiknek azt a feladatot adta, hogy vigyék el a hívőket az érett korra.

Ezen túl Jézus elküldte Pünkösdkor a Szent Szellemet is, hogy bennünk lakjon és elvezessen minket minden igazságra.

Az utolsó idők nagy megtévesztése ellen az igazság szeretete és a hitben való érettség tud megvédeni minket. Minden hívőnek saját érdeke tehát, hogy mindent megtegyen annak érdekében, hogy minél előbb eljusson az érettségre. Ehhez szükség van a Szent Szellem vezetésére az életünkben, az igazságban való folyamatos növekedésre, győztesen megvívni a mindennapi harcokat és folyamatosan gyakorolni a megvizsgálást (a jó és a rossz közötti különbségtételt), majd minden jó dolgot megtartani és a rossz dolgokat pedig elutasítani.

A Szent Szellem folyamatos vezetése mellett szükséges a szolgálók folyamatos megítélése is, hogy ki a „jó fa”, aki valóban jó gyümölcsöt terem és ki a „rossz fa”, aki rossz gyümölcsöt terem. Ez azért szükséges, mert sok hamis krisztus, hamis apostol, hamis próféta, hamis tanító és hamis pásztor támad, akik „álnok munkások”. Ezeket a hamis szolgálókat az érett hívőknek fel kell tudni ismerni, le kell leplezni és megszakítani a közösséget velük. Ezt látjuk a Jelenések 2.2-ben is, amikor a hívők próbára tették és leleplezték a hamis apostolokat, az Úr pedig megdicsérte őket:

*„Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és türeseedet, és hogy **a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket**”.*

Ezek mind példaként és tanulságul szolgálnak számunkra. Ha törekszünk az igazság megismerésére, az abban való járásra és engedjük, hogy a Szent Szellem folyamatosan tanítson minket, akkor fel fogjuk ismerni az igaz és hamis szolgálókat egyaránt. Fontos, hogy készek legyünk arra, hogy Isten igaz szolgálói a kapott ajándékaik szerint - kemény eledellel - tanítsanak minket és segítsenek elvinni az érett korra.

A hívők szellemi érettség szerinti korát nem a fizikai életkoruk, vagy a hitben eltöltött éveik határozzák meg, mert lehet valaki 10-15 éves hívő és mégis szellemi „csecsemő”, ha testi módon él és nincs tapasztalata a szellemi megkülönböztetésben. Az igében azt látjuk, hogy Jézus mellett egyszerű, írástudatlan emberek fiatalon (30 éves koruk körül, 3 év alatt) el tudtak jutni az érett korra és Jézus nyugodtan magukra, ill. a Szent Szellem vezetésére merte bízni őket. **A hamis szolgálók érdeke az, hogy a hívők tőlük függjenek és ne a Szent Szellemtől. Így kiskorúak maradnak és képtelenek lesznek megítélni és leleplezni őket.** Akik pedig mégis megpróbálják gyakorolni a megítélést, azokat a „ne ítéld, hogy ne ítéltess” és a „ne emelj kezet az Úr felkentjére” igék helytelen értelmezésével hallgattatják el. Akik ilyeneket mondanak, azok hamis szolgálók, akiket messzire el kell kerülni.

Isten igazi szolgálói az érett korra akarják elvinni a hívőket és ezért folyamatosan kemény eledellel táplálják őket. Sosem akarják magukhoz kötni a hívőket, hanem az Úrral való szoros közösségre bátorítják őket. Az ilyen szolgálók igazi ajándékok a hívők számára. Ők nem a „viszkető füleknek” prédikálnak, hanem vállalják azt is, hogy a kemény beszéd miatt sokan elhagyják őket.

*„**Sokan azért, akik hallották ezeket az ő tanítványai közül, mondanak: Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt?**” (János 6.60)*

Sokan nem szívesen hallgatják a kemény beszédet, ezért ne számíts sokaságra, ha érett korra akarsz jutni, azonban ez az út az, ami az örök életre vezet. Dicsőség érte Istennek!

A világosság fiai

Az ige egyértelműen mondja, hogy mi a világosság fiai vagyunk:

„Ti mindnyájan a világosság fiai vagytok” és a nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé!” (1 Thessz. 5.5)

Ez azt is jelenti, hogy nekünk úgy kell járni, mint ahogyan az a világosság fiaihoz illik:

„Régen sötétség voltatok, most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiai úgy járjatok.” (Efézus 5.8)

A János evangélium hangsúlyosan beszél róla, hogy Jézus ugyan nem azért jött, hogy kárhoztassa a világot, azonban a világosság, amit Ő hoz el számunkra, és belénk költözik az a cselekedeteinken keresztül majd kárhoztatni fog minden sötét cselekedetet.

„Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak voltak. Mert mindenki, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek; Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.” (János 3.19-21)

Istennek határozott terve van azzal, hogy az Ő gyermekei világítsanak ebben a sötét és gonosz világban, és ez a világosság ítélje meg az emberek gonosz cselekedeteit. A gonosz emberek a megítélés elől a sötétségbe menekülnek, hogy a cselekedeteik rejtve maradjanak. Isten fiai azonban a világosság gyermekei, akiknek nincs mit rejtegetni, ezért bátran a világosságra mehetnek, felvállalva a nyilvánosságot.

„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város.”(Máté 5:14)

Tudjuk azt is az igéből, hogy „nincs olyan titok, ami ki ne tudódnék”. Azért is így van ez, mert Isten szelleme a rejtett dolgokat - akármennyire is rejtegeti azt valaki - ki tudja jelenteni nekünk. Nem kell félni és nincs értelme titkolózni, főleg nem a hívőknek, akiknek az a feladatuk, hogy a nyilvánosságra menjenek és világítsanak, nem rejtegetve az ő cselekedeteiket mások elől. A mindenható Úr az, aki hadakozik értük és akarja magát megdicsőíteni bennük.

„Ne féljetek tőlük. Mert nincs oly rejtett dolog, ami napfényre ne jönné, és oly titok, ami ki ne tudódna.” (Máté 10.26)

Ma egy olyan világban élünk, amikor egyre többen, beleértve a hívőket is kapcsolódnak a világhálóhoz, és szinte mindenkinek van mobiltelefonja. Nem titok, hogy ezáltal mindenkinek a mozgása követhető a GPS koordináták helymeghatározása alapján és megfelelő engedély birtokában bárki telefonjának „cella-információja” is bármikor lekérdezhető. Aki tehát mobiltelefonnal rendelkezik, annak minden útjáról és beszélgetéséről tudnak azok, akik hozzáférnek ezekhez. Nem titok az sem, hogy az e-mailjeink, más írott vagy képi információink a neten egy saját Google (vagy más) fiókban vannak tárolva, amihez a szolgáltató és akinek ő megengedi azok hozzáférnek

ezekhez. (A Facebookról és más megosztókról vagy különböző hivatalos és félhivatalos információgyűjtő kémprogramokról nem is beszélve)

Tudjuk, hogy mindezen túl minden személyes adatunkat, a banki számlainformációinkat, egészségi állapotunkat is különböző és egymással is kapcsolatban lévő adatbázisok tárolják. Ezek a számítógépes rendszerek tehát szinte „mindent tudnak rólunk”, ezért lehetetlen elrejtőzni. Ahhoz ki kellene menni a világból, de Isten akarata nem az, hogy kimenjünk, hanem, hogy megőrizzen bennünket ebben a világban. Vannak, akiket megrémít ez a „kiszolgáltatottság”, és ha lehet igyekeznek elhatárolni magukat, amitől csak lehet és igyekeznek „rejtőzködni” hitetlenek és hívők egyaránt. A sötétségben járó és rejtőzködni akaró embereknel ez még érthető lenne, de a hívők esetében teljességgel érthetetlen, mert nekünk az Úrtól való megbízásunk az, hogy ne rejtőzködjünk, hanem mint a világosság fiai világítsunk a körülöttünk lévő gonosz, sötét világban.

Miért akarnak ennek ellenére a hívők rejtőzködni a sötétség, de főleg egymás elől? Hol van abban Isten akarata, hogy a hívők még egymás előtt is „rejtőzködvé” jeligésen fejezik ki véleményüket a netes fórumokon és weblapokon? Honlapokat működtetnek és kommenteket írnak név nélkül, személyazonosságukat és főleg életüket még más hívők számára sem fedik fel?

Isten fiai, világosság gyermekei gyertek ki a világosságra, a nyilvánosságra! A rejtőzködés nem Isten fiainak természete, sokkal inkább a világítás és a nyilvánosság. Nem kell félni, hogy bárki bármit megtud rólunk, mert lehetetlen elrejtőzni és ez nem méltó Isten fiaihoz.

A példaképünk Jézus, aki mindent nyilvánosan tett és minket is erre bátorít. Mindenki látta Jézus cselekedeteit, mindent tudtak róla - az ellenségei is. Semmit sem tett titokban! Ezzel együtt végig megmaradt az igazságban, elvégezte a munkáját és győzött, megdicsőítve az Atyát. Mi, akiknek Jézus a példaképünk szintén így kell, hogy járjunk, mert ez méltó Őhöz és ez az, ami megdicsőíti az Atyát. Hadd nyomozódjanak a gonoszok utánunk, nem kell félnünk tőlük. A Mindenható Isten az, aki hadakozik értünk, ha a világosságban, az igazságban járunk, mert az Ő nevének dicsősége forog kockán, amit Ő nem hagy megszegyeníteni. Legyünk tehát bátrak és menjünk a nyilvánosságra és hagyjunk fel a rejtőzködéssel, ami nem méltó az Úr gyermekeihez. Nekünk - a világosság fiainak - fontos, hogy világosságunk legyen arról is, hogy nem kell rejtőzködnünk, hanem inkább a világosságra, a nyilvánosságra menni, hogy az Úr meg tudja magát dicsőíteni bennünk, kárhóztatva ez által mindazokat, akik a sötétségben járnak.

Dicsőség az Úrnak.

Isten nem terhel erőn felül bennünket

Hallani időnként olyan hívőktől, akik közösség nélkül élik meg a hívő életüket, hogy nagyon nehéz terheket hordoznak. Ők közösséget keresnek abban a reményben, hogy könnyebb lesz nekik. Vannak azonban olyanok is, akik közösségben vannak ugyan, de mégis elhordozhatatlan terheket hordoznak és ők is keresik a megoldást. Sokan ott is hagyják az olyan közösséget, ami számukra csak felesleges terhet jelent, és ilyenkor jön a kérdés, hogy hová menjenek.

Látjuk ugyanakkor azt is, hogy Istennek egyértelmű ígérete az, hogy

- **Ő nem terhel erőnkön felül,**
- **az Ő igája gyönyörűsége és az Ő terhe könnyű.**

Nézzük most meg, hogy mit is mondanak erről a következő igék:

„Hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.” (1 Korinthus 10.13)

„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én nyugalmat adok nektek. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (Máté 11.28-30)

Kérdezhetnénk, hogy akkor hol is van az igazság, vagy mi lehet a megoldás, amikor a hívők elviselhetetlen terheket hordoznak akár a gyülekezetben, akár azon kívül?

Az első ige Isten *hűségét* emeli ki, ami azt jelenti, hogy ez az állítás bizony igaz, mert Isten nem hazug.

A másik igéből látjuk, hogy Jézus azt ígéri, *ha hozzá megyünk és felvesszük az Ő igáját, akkor könnyű lesz a teher és gyönyörűsége az iga.*

Egy közösségnek az lenne a szerepe, hogy csökkentse a terheket, viszont a közösség is megterhelheti a hívőket, ha nem az ige szerint működik. Erről beszélnek a következő igék:

„Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.” (Gal. 6.2)

„Mert ők (farizeusok és írástudók) nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe, és az emberek vállaira vetik; de ők az ujjukkal sem akarják azokat illetni.” (Máté 23.4)

„Én sem szólhattam néktek, atyámfiak, mint szellemiekhez, hanem mint testieknek, mint a Krisztusban kisdedeknek. Tejnek itálával tápláltalak titeket és nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna meg, sőt még most sem bírjátok meg” (1Korinthus 3.1-2)

Ha egy közösségben a testvérek és a vezetők valóban segítenek a terhek elhordozásában, akkor betöltik a feladatukat. Ha azonban a testvérek nem hordozzák egymás terhét és az előljárók a „farizeus” viselkedésükkel, vagy a nem megfelelő táplálékkal meg is tetézik a hívők terheit, akkor elhordozhatatlan terheket raknak a hívőkre.

Az újszövetségi gyülekezeteknek is megvannak egyrészt a maguk „farizeusai és írástudói”, akik csak prédikálnak, de maguk sem az szerint élnek. Másrészt nincs szellemi vezetésük arra, hogy mikor milyen táplálékkal táplálják a nyáját és ezért előfordulhat, hogy többet várnak tőlük, mint amire képesek lennének. Ez fordítva is igaz, mert ha a hívők mindig csak „tejet” kapnak, akkor egyrészt sokan nem fognak eljutni az érettségre, másrészt viszont az érettebb hívők szellemileg kiszáradnak és érettebb hívőknek való táplálék után néznek, ahol találhatnak.

Ha rossz a testvéri közösség egy gyülekezetben („csak egymás hátát látják”) és vannak „farizeusi” előjárók is, akkor ezek a terhek valóban elhordozhatatlanná válnak. El kell tehát osztani azt a tévképzetet, hogy minden gyülekezeti közösség segítőleg hat a hívőkre. Nem, sőt vannak, amelyek egyenesen megnehezítik az igaz hívők életét. A Jelenések 2-3. fejezetében van egy prófécia a gyülekezetekről, amiből azt látjuk, hogy Jézus a hét közül öt gyülekezetet megtérésre szólít fel. Egy gyülekezet esetében Jézus már nincs is jelen a gyülekezetben. Ezen túl beszél olyanokról is, akiket egyenesen a „Sátán zsinagógájának nevez.”

Hogyan csökkenthetné Jézus a terheket olyan gyülekezetben, ahol Ő már nincs is jelen?

Az ilyen közösségeket feltétlenül el kell kerülni, mert csak kárára vannak a hívőknek. Vannak azonban olyan közösségek is, amik valóban építőek. A Jelenések könyvében lévő hét gyülekezetből azonban csak egy ilyen gyülekezet van, a filadelfiai. Fontos megjegyezni, hogy aki ilyen építő gyülekezetet keres annak meghatározott jellemzői vannak. Az ilyen gyülekezetnek a jellemzői a Jelenések 3.7-8 szerint a következők:

- a **szentség** fontossága,
- a tiszta **igazság** hirdetése,
- látszólag **kevés ereje** van,
- viszont **megtartja Jézus parancsolatait**,
- és **nem tagadja meg Jézus nevét**.

Aki közösség nélkül él és ilyen gyülekezetet talál, bátran csatlakozhat hozzájuk. Ha viszont nem talál ilyet, akkor jobb egy hívő házasság, vagy hívő családi közösség, ahol „ketten vagy hárman” már meg tudják élni a közösséget, ahol Jézus az ígérete szerint ott lesz velük, és ez a legfontosabb.

Vannak, akik teljesen magányosan élik meg hitüket, azonban ők is tudnak Jézushoz menni, mert Jézus az, aki le tudja venni a terheinket. Jézus *magához hív* bennünket: *jöjjetek énhozzám* - mondja. Ő nem egy gyülekezethez hív! A gyülekezet azonban mindenképpen segíthet, ha valóban ott van Jézus!

Ha egy kezdő hívő közösség nélkül éli meg a hitét, akkor a tapasztalatlanságából adódóan maga is tud olyan többletterheket rakni a saját vállára, amit valóban nehezen tud elhordozni. Ezek olyan terhek, amiket Jézus nem akar, hogy hordozzunk, mert azok nem tőle vannak, hanem mi magunk okoztuk magunknak. Ha Jézushoz megyünk és „**felvesszük az Ő igáját**”, azaz az Ő akaratában, a Szent Szellem által vezetve, vele együtt éljük a hívő életünket, akkor az **iga gyönyörűsége** lesz és a **teher könnyű**. Ezt Jézus ígérte meg! Az ilyen magányos hívők jó, ha keresik a kapcsolatot érettebb hívőkkel, akik tudják tanácsolni őket.

Jézus látja mindenkinek a helyzetét, akár magányosan, akár közösségben éli meg a hívő életét és így garantálja, hogy ha hozzá megyünk és az Ő igáját hordozzuk, akkor az iga gyönyörűsége és a teher könnyű lesz. Ő mindenkit hív: hozzá menjünk, ha meg vagyunk fáradva, vagy meg vagyunk terhelve és *az Ő igáját vegyük fel a miénk helyett vagy a helyett, amit mások raknak ránk* és akkor a teher könnyű lesz.

Felmerülhet a kérdés, hogy mi az a teher, ami már elhordozhatatlan? Ki állapítja ezt meg? Mi vagy az Úr? A mai kényelemhez szokott, mostoha körülményektől elszokott hívő életünkben könnyen rámondjuk, hogy ez a teher emberileg már elhordozhatatlan, de valóban így van ez?

Volt, hogy magam is panaszkodtam az Úrnak, amikor még gyülekezeti közösségben voltam: „Uram, ezt a terhet már nem tudom elhordozni.” Meglepetésemre az Úr a következőt mondta: „sokkal erősebb vagy, mint te azt gondolnád”. Ez egy olyan helyzetben volt, amikor úgy éreztem, hogy *emberileg* már nem bírom elviselni a terheket. Az Úr kijelentéséből megértettem, hogy Ő másként lát minket, mint mi saját magunkat! Nagyon bátorító volt, hogy az Úr erősebbnek lát engem, mint én saját magamat, ezért azonnal új erőt kaptam a terhek hordozására és mentem tovább az Úrnak való panaszkodás helyett. Ő látja a mi helyzetünket és megígérte, hogy nem fog erőn felül terhelni. Akkor is így van ez, ha mi *emberileg* már elhordozhatatlannak tartjuk a terhet. Az Úrral együtt - egy igában - Ő húzza a sokkal nagyobb terhet, ezért nem fog túlterhelni minket. Ha az Úr akarataiban vagyunk, mert hozzá mentünk és felvettük az Ő igáját, akkor bizonyosak lehetünk, hogy akármilyen nagynak *érezzük is emberileg* a terheket, képesek leszünk elhordozni azt.

Az igéből látjuk, hogy az Úr nem ígért nekünk egy kényelmes hívő életet, sőt inkább az övéhez hasonlót. Pál életéből is látjuk, hogy bizony ő is igen nehéz terheket hordozott. Legyen ez bátorítás és egyben vigasztalás is számunkra:

„Héberék ők? Én is. Izráeliták-e? Én is. Ábrahám magva-e? Én is. Krisztus szolgálói-e? (balgatagul szólok) én méginkább; több fáradtság, több vereség, több börtön, gyakorta való halálos veszedelem által. A zsidóktól ötször kaptam negyvenet egy hűján. Háromszor megostoroztak, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem, éjt-napot a mélységben töltöttem; Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt; Fáradtságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való böjtölésben, hidegben és mezítelenségben. Mindezek felül van az én naponkénti zaklattatásom, az összes gyülekezet gondja. Ki beteg, hogy én is beteg ne volnék? Ki botránkozik meg, hogy én is ne égnék? Ha dicsekednem kell, az én gyengeségemmel dicsekszem.

Az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki mindörökké áldott, tudja, hogy nem hazudom. Damaskusban Aretás király helytartója őriztette a damaskusiak városát, akarván engem megfogni; És az ablakon át, kosárban bocsátottak le a köfalra, és megmenekültem kezei közül.” (2 Korinthus 11.22-33)

Pál mindezeket a megpróbáltatásokat - az örökkévalóság szemszögéből nézve - „pillanatnyi könnyű szenvedésnek” nevezte, és itt nemcsak magáról beszélt:

„Azért **nem csüggedünk**; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mind-azáltal napról-napra megújul. Mert a mi **pillanatnyi könnyű szenvedésünk** igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (2 Korinthus 4.16-18)

Pál az élete végén visszatekintve így látja ezeket:

„Ama **nemes harcot megharcoltam**, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetre eltételek nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” (2 Timótheus 4.7-8)

Hasonlíthatók a mi terheink Pál terheihez és hasonlíthatók a harcaink az övéhez? Hiszem, hogy nem. Jézusnak is voltak nehéz próbái és nekünk, az Őt követőknek is lesznek: Isten maga fog gondoskodni a sorozatos próbákról, hogy kitartókká váljunk. Lesznek tehát állandóan *harcaink*, és ezek sokszor elviselhetetlennek tűnnek emberileg, de Jézussal győzhetünk. Az Úr azt akarja, hogy sorozatosan győzzünk a próbákban. Akkor mi is szívesen fogunk majd visszaemlékezni azokra és mi is nemesnek fogjuk érezni azt a harcot, amit megharcoltunk.

Minden dicsőség az Úré!

Isten tökéletes vagy „megengedő” akarata

Sokszor hallani hívőktől, hogy Istennek van egy megengedő akarata, ami nem Isten tökéletes akarata, de mégiscsak az Ő akarata: mondhatjuk úgy, hogy egyfajta „alacsonyabb értékű” isteni akarat. Ennek a kérdésnek járunk most utána, hogy miről is van itt szó valójában?

A teremtéskor Isten minden teremtet dologra azt mondta, hogy **jó**. Isten igéjében több esetben is azzal találkozunk, hogy Isten **jóról** és **rosszról** beszél.

„Elébetek adtam **jót** és **rosszat** - válaszd azért a **jót**.” Amikor **Isten ad élénk jót és rosszat** ez azt jelenti, hogy **az Isten akarata szerinti dolog a jó, de megadja az embernek a szabad választás jogát arra is, hogy szabad akarata szerint - ettől eltérő módon, eltérve Isten akaratától - választhatja a rosszat is**, aminek természetesen megvannak a maga következményei. Isten jót akar nekünk, és meg akar óvni bennünket attól, hogy kárt szenvedjünk, ezért javasolja azt, hogy válasszuk a jót. Nézzünk meg egy másik igeszakaszt is Isten akaratának „minőségével” kapcsolatban:

„Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Róma 12.1-2)

Ha csak ezt az igét nézzük, akkor úgy tűnhet, hogy Isten akaratában vannak fokozatok: azaz jó, kedves és tökéletes. Az iskolai osztályzatokhoz hasonlóan értelmezhetjük ezt úgy, hogy jó, jeles és csillagos ötös? Ha jobban utána gondolunk ennek, akkor rögtön nyilvánvalóvá válik, hogy **Isten nem teremtett hibás terméket a teremtéskor, hanem minden tökéletes volt, mert Ő maga is tökéletes**, azaz híjával van minden hibának, amitől - a tökéleteshez képest - csökkent értékű lehetne bármely isteni alkotás. A teremtés példájánál maradva tehát Isten azt minősítette jónak, ami egyben tökéletes is. Amikor Isten minden nap végén megtekintette a teremtet dolgokat és rámondta, hogy jó, azaz tökéletes, azt is nyugtázta ezzel, hogy kedves volt a szemének, amit látott.

A fenti logikai következtetéseket figyelembe véve ez azt jelenti, hogy Isten jó, kedves és tökéletes akarata esetében ugyanazon fogalomról van szó, vagyis ezek a szavak szinonimái egymásnak és nem valami különféle Isteni értékrendet fejeznek ki. Ha Istennek az akarata minden esetben tökéletes, mert Ő maga is tökéletes és Ő nem akar tökéletlenséget, akkor mi lehet valójában Isten un. „megengedő akarata?”

Két igei példát nézzünk meg ennek kapcsán, amiből egyértelműen meg fogjuk érteni, hogy valójában mi is az, amit az emberek Isten megengedő akaratának neveznek. Mindkét igei példáról részletesen írtam más írásokban, most alapvetően azért hivatkozom ezekre, mert két nagy fontosságú témáról van szó és szolgálók rendszerint ezek esetében szoktak Isten tökéletes akarata helyett Isten megengedő akaratára hivatkozni. Az első igei példa egy igen tanulságos - az ószövetségi és az újszövetségi korra egyaránt kiható - történet a Sámuel könyvében, amikor Izrael vénei királyt kértek maguknak, hogy uralkodjon felettük. Nézzük most meg ennek kapcsán, hogy mi itt Isten tökéletes és „megengedő” akarata:

„Összegyűltek azért Izráelnek minden vénei, és elmentek Sámuelhez Rámába. És mondának néki: Íme te megvénhedtél, és fiaid nem járnak útjaidon; most azért **válassz nekünk királyt, aki ítéljen felettünk, mint minden népnél szokás.** Azonban **Sámuelnek nem tetszett a beszéd, hogy azt mondák: Adj nekünk királyt, aki ítéljen felettünk.** És könyörgött Sámuel az Úrhoz. És monda az Úr Sámuelnek: **Fogadd meg a nép szavát mindenben, amit mondanak néked, mert nem téged utáltak meg, hanem engem utáltak meg, hogy ne uralkodjam felettük.**” (1 Sámuel 8:4-7)

Izraelnek korábban nem volt királya, hanem a vének vezették Izrael népét és Isten töltötte be a vének felett a király szerepét. Izrael ezért különbözött minden körülötte lévő pogány néptől, mert egy láthatatlan királyuk volt. Ez volt **Isten tökéletes akarat**a Izrael számára! A vének itt valójában azt kérték, hogy a láthatatlan és tökéletes Isten helyett egy látható és tökéletlen, gyarló ember legyen a királyuk. Ezzel megfosztották Istent a maga szerepétől Izrael életében félreállítva őt, és egy embert helyezve Isten helyébe. Nem csoda, hogy a vének kérése nem tetszett Sámuel prófétának és Istennek sem, aki így nyugtatta meg Sámuel: „**nem téged utáltak meg, hanem engemet.**” Ez világosan mutatja, hogy Isten tökéletes akaratához képest a nép kérése azt jelentette, hogy megutálták Istent: nem kértek a továbbiakban abból, hogy Isten uralkodjon felettük! Érdekes ezek után azt látni, hogy mit válaszolt Isten Sámuelnek: „**fogadd meg a nép szavát**”!

Ezek ismeretében több kérdés is felmerülhet:

- Isten változtatott az Ő tökéletes akaratán és „jóváhagyta” a nép kérését, mint egy (az övével egyenértékű) másik alternatívát?
- Ez lenne Isten „megengedő akarat” az Ő tökéletes akaratá ellenében?

A válasz a következő: a nép kérése egy **rossz** választás volt Isten tökéletes akaratával szemben, és Isten az emberek szabad akaratát tisztelve „megengedte” nekik, hogy szabadon válasszanak és ők a rosszat választották. Isten **nem erőszakolja rá senkire a jót, hanem „megengedi”, hogy a rosszat válasszuk, de azzal Isten akaratá ellenére cselekszünk, ami a mi akaratunk és nem Isten akaratá.**

Jézus ugyanerről beszél a tanítványainak a Máté 20. 25-27-ben:

„Tudjátok, hogy **a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk. De ne így legyen közöttetek; hanem aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok; És aki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok.**”

Az Újszövetség időszakában Jézus akaratát a gyülekezetekben ugyanennek az elvnek a betartása jelenti, amit az első apostolok be is tartottak: minden általuk alapított gyülekezetben több vént (presbitert) állítottak be és felettük Jézus volt a Főpásztor, akinek engedelmeskedni tartoztak (1 Péter 5.1-4).

Az egész világon a gyülekezetekben elterjedt gyakorlat, hogy a presbíterek felett egy látható ember (pásztor) van. Ez teljesen megegyezik a Sámuel könyvében olvasott „király” esetével, ami egyáltalán nem Isten akaratá, amiről Istennek ugyanaz a véleménye, mint a királykérésről.

Hasonló példát látunk a „megengedő akaratra” a tékozló fiú esetében is, ahol a fiú Isten akaratá ellenére cselekedett:

- idő előtt kikövetelte az örökségét,
- és hátat fordított az atyjának.

Ennek ellenére az atya tisztelte a **fia szabad akaratát** és kiadta neki a jussát és „megengedte”, hogy rossz útra térjen, de az nem az atya akarata volt, hanem a fiáé.

Hasonló a helyzet a házasság, újraházasodás kérdésével is. Isten tökéletes akarata Jézus szavai szerint az egy és megbonthatatlan, egész életre szóló házasság. A válás egy **rossz** dolog és az „újraházasodás” (mást elvenni, máshoz hozzámenni) Jézus szerint házasságtörés, ami **Isten akaratával ellentétes**, azért azt Isten nem hagyhatja jóvá.

Ha sokan ilyen és hasonló esetekre értelmezik Isten „megengedő akaratát”, akkor **nagyot tévednek, mert itt egyáltalán nem Isten, hanem attól teljesen eltérő emberi akaratokról van szó**, ami olyan messze van Isten akaratától, mint ég a földtől!

Összefoglalva mondhatjuk azt, hogy Isten „megengedi”, hogy a **rosszat válasszuk, de az nem Isten „megengedő akarata”, hanem az Isten akaratával ellentétes saját akaratunk!**

Sokszor szoktuk mondani, hogy „Isten megenged próbákat” az életünkben. Nézzük most meg, hogy ilyen esetekben hol van Isten tökéletes akarata és mi történik valójában? Amikor próbákról beszélünk, akkor alapvetően arra gondolunk, hogy valami **kellemetlen, rossz** dolog történik az életünkben, de az Isten akaratában van, hogy megtörténjen velünk.

Jakab apostol a következőket mondja:

*„Teljes örömmel tartsátok, atyámfiai, mikor **különböző kísértésekbe estek**, tudván, hogy a ti hiteteknek **megpróbáltatása kitartást szerez.**”* (Jakab 1.2-3)

A **kísértés** és a **próba** az eredeti szóhasználat szerint szinonim fogalmak, amit a következő igék is igazolnak:

*„**Kísértések** meg magatokat, ha a hitben vagytok-e? Magatokat **próbáljátok meg.**”* (2 Korintus 13.5)

*„**Boldog ember az, aki a kísértésben kitart, mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját, amit az Úr ígért az őt szeretőknak. Senki se mondja, mikor kísértetik: Az Istentől kísértetem: mert az Isten gonosszággal nem kísérhető, ő maga pedig senkit sem kísért. Hanem mindenki kísértetik, amikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága.**”* (Jakab 1.12-14)

A kísértések, próbák célja az, hogy kitartókká váljunk, és végül elnyerjük az „élet koronáját.” Ebből az igéből láthatunk két nagyon lényeges dolgot:

- egyrészt, hogy **Isten maga senkit sem kísért,**
- másrészt, hogy **a saját kívánságainknak való engedés kísértésbe, bűnbe visz.**

Mindezeket összefoglalva a következőket látjuk:

- Isten maga sosem kísért senkit,
- azonban **megenged próbákat** az életünkben, **amelyek az Ő akaratában vannak,**
- azonban mi **magunk is oka lehetünk** annak, ha különböző kísértésekbe, bűnbe esünk.

Ha Isten sosem kísért, akkor ki kísért minket? Jézus maga is megkísértetett **a Sátántól** a pusztában negyven napon keresztül:

„Akkor Jézus vitetett a Szent Szellemtől a pusztába, hogy megkísértessen az ördögtől.” (Máté 4.1)

Isten tökéletes akarata volt, hogy Jézus megkísértessen (megpróbáltasson) a pusztában, mert a **Szent Szellem vitte ki őt a pusztába, de a kísértő nem Isten volt, hanem az ördög.** Van tehát egy **Isten akaratában lévő próba,** amikor **Isten „megengedi” a Sátánnak, hogy kísértsen** minket, de ez Isten tökéletes akaratában van!

Világosan kell azonban azt is látnunk, hogy mi magunk is sodorhatjuk magunkat olyan rossz helyzetekbe, amikor kísértéseket kell elszenvednünk. Ezekből az is következik, hogy a kísértő, a Sátán csak akkor férhet hozzánk, ha arra engedélyt kap Istentől vagy tőlünk. Ha Isten adott neki engedélyt rá, mint azt az igaz Jób esetében is látjuk, akkor bízhatunk Istenben, hogy ki fog hozni a rossz dolgokból és végül jóra fordítja azokat. Ezzel szemben, ha mi engedünk a kísértőnek, az végső soron a kárunkra fog válni.

Ezért a kísértések, próbák idején mindig az az első, hogy megvizsgáljuk magunkat, hogy van-e bűn az életünkben és okot adtunk-e a Sátánnak, hogy beavatkozzon az életünkbe? Ha a megvizsgálás eredménye az, hogy nincs bűn az életünkben, akkor Isten engedett meg egy próbát az életünkben és Istenben bízva jó reménységgel várhatjuk, hogy jóra fogja fordítani azt, mint Jób életében is tette: háromszorosát adva vissza annak, amit korábban elvesztett.

Ha Jóbhoz hasonlóan igaz emberek vagyunk, akkor ne hagyjuk, hogy a „gyógyulás” és „bővölködés” tanait hirdető „jó barátok” megtévesszenek minket, hogy nem lehet Isten akarata a szenvedés, a betegség és a vagyonunk elvesztése. Az Úr adjon nekünk bölcsességet és megfelelő szellemi megkülönböztető képességet, hogy minden próbában meg tudjuk állapítani, hogy azt Isten engedte-e meg az életünkben, vagy mi magunk adtunk rá engedélyt a Sátánnak valamilyen hibás cselekedetünkkel. Ha megvizsgáltuk magunkat és nincs bűn az életünkben, akkor küldjük el nyugodtan a Sátánt vagy az ő szolgálait, bármilyen „kedves testvéreknek” is tűnnek, ha viszont van bűn az életünkben, akkor mielőbb térjünk meg abból, hogy ne szenvedjünk még nagyobb kárt.

Legyen meg mindenben az Úr akarata!

Pozitív beszéd vagy igazmondás

Elégge elterjedt a világban és néhány ígére hivatkozva a hívők között is gyökeret vert az a hamis tanítás, ami „pozitív gondolkozás, pozitív beszéd” néven ismert. Alapvetően arról van szó, hogy csak pozitív dolgokról beszéljünk, elhallgatva a negatív dolgokat. Mi ezzel a baj? A legnagyobb baj az, ha a bűn beismerését, mint egy negatív dolgot mellőzzük. A világi tudományokkal (pl. pszichológia) igyekeznek kiirtani az emberekből a bűntudatot és így lehetetlen megtérni és igazságban járni. Az, hogy az emberek életében megtörténnek rossz és jó dolgok is, ez természetes és hozzátartozik az életünkhöz. Ezt az alapgondolatot a Biblia elejétől a végéig következetesen bemutatja. Az Ószövetségben sok példát látunk Isten nagy hithőseinek hibáira, bűneire, amit a Biblia őszintén leír az erényeik mellett, mindezt azért, hogy **hiteles** képet adjon az életükről és tanulni tudjunk a hibáikból. Ha a pozitív gondolkozás szerint írták volna le a hithősök életét, akkor az nem lenne hiteles, az egész egy dicshimnusz lenne, amiből semmit sem tanulhatnánk, és azt semmiképpen sem lehetne Isten beszédének nevezni, mert nem az igazságot mondaná el. Isten az igazságot képviseli, és az igazsághoz hozzátartozik a jó és rossz dolgok őszinte elmondása.

A bukott emberi természet jellemzője, hogy szereti elhallgatni a szégyellnivaló dolgokat és csak a jó, a személyét pozitív színben feltüntető, felemelő dolgokról szeret beszélni, ez azonban hamisság, hazugság és képmutatás, mert féligazságot mond el, ezért az ilyen dicsekvő, büszke emberek nem hitelesek. Nekünk őszinteségben és az igazságban (jó és rossz dolgokat egyaránt elmondva) kell járnunk, ha Jézust akarjuk követni, mert Ő maga az igazság.

Pál így ír erről:

„Lemondtunk a szégyen takargatásáról, mint akik nem járunk ravaszságban, és nem is hamisítjuk meg az Isten ígését, de a nyilvánvaló igazsággal kelletjük magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt.” (2 Korinthus 4.2)

Ebből az egyetlen igéből is látható, hogy a *szégyellnivaló dolgok takargatása* nem a nyilvánvaló igazságban való járás, hanem *ravaszság, hamisság*, ami az ige szerint bűn, és aki így éli az életét, azzal igaz hívők nem is vállalhatnak közösséget:

„Mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötétiséggel?” (2 Korinthus 6.14)

Isten így gondolkozik ezekről, és jó, ha mi is így gondolkozunk erről. A bukott óemberi természet takargatni igyekszik a szégyellnivaló dolgokat, de ha újjászületünk és az óemberi természetünket halálba adjuk, akkor ez már nem lehet egy igaz hívő magatartására jellemző. Jézus maga is átélt nyilvános megszégyenítést, amikor mindenki láttára lemeztelenítve feszítették keresztre és így a megszégyenítés elviselésében is példát mutatott nekünk. Az ige elvárása a hívőkkel szemben az, hogy igyekezzenek őszintének lenni, és igazságban járni. Ha el is bukunk időnként, de őszintén törekszünk az igazságra és a felnőtté válás irányába haladunk, akkor nem okozhat gondot időnként a megszégyenítő dolgokat is elviselni. Ha a hívők eljutnak az érettségre, és valóban az igazságban járnak, akkor törvényszerű, hogy sok rossz dolog fog megtörténni az életükben, mert egy ellenséges világban élünk. A pozitív beszéd hívei, erre rögtön azt

mondanak, hogy ilyet nem szabad mondani, mert ez „negatív beszéd” és az fog megtörténni velünk, amit kimondunk, mert a beszédben hatalom van. Ez igaz, mert egyaránt következménye lesz annak, ha az igazságot vagy a hamisságot szóljuk. Ha valaki őszintén az igazságot mondja, és aszerint is él, akkor a cselekedete jutalmát veszi Istentől, mert Isten az igazakat megjutalmazza. Ha pedig valaki mást mond, mint ahogyan él, akkor ő egy hazug, képmutató farizeus, „akiknek végük a tűzzel és kénkövel égő tóban lesz” a Jelenések 21.8 szerint.

Tisztában kell lennünk vele, hogy Jézus igaz követőinek sok bajuk lesz az életük során, mert nem nagyobbak ők sem a mesterüknél. Ez az igazság, Isten ígérete azonban az, hogy Ő győzelemre vezet minket, és ez az igaz hívők *pozitív reménysége* a Krisztusban:

„Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimenti az Úr.” (Zsoltár 34.20)

A probléma ott kezdődik, amikor a hívők - a világból átvett módon - tudatosan elkezdenek elhallgatni szégyellnivaló dolgokat és „pozitív gondolkozásról és pozitív beszédéről” szóló, bibliaellenes hamis tanítást követve aszerint gondolkoznak és beszélnek.

Egy példa erre a torz és bibliaellenes gyakorlatra a hívők életében, amikor pl. egy **beteg hívő azt mondja: „megvallom, hogy nem vagyok beteg.”**

Erre a hit-tanítók azt mondják ez a hit beszéde, ami tetszik Istennek. Ez azonban hazugság, ami az ige szerint egyáltalán nem tetszik Istennek! Ha valaki tényleg beteg, de ennek ellenére azt mondja, hogy nem beteg, akkor ő egy hazug ember. Az ilyen ember becsapja magát és megfosztja magát Isten gyógyító ajándékának működésétől és szenvedhet a tudatlansága és a butasága miatt. Jézushoz sok beteg ember ment, akik a legkülönbözőbb betegségeken szenvedtek. Jézus valóban a hit embere volt, de egy betegnek sem mondta, hogy mondd azt: „nem vagyok beteg”. Mit cselekedett Jézus? Tudomásul vette a tényt, az igazságot, hogy azok az emberek betegek voltak és meggyógyította őket, megdicsőítve ezzel Istent! Kit dicsőít meg az a balga hívő, akiről a világi ismerőse látja, hogy beteg, és közben azt hazudja, hogy nem beteg, hanem egészséges? Ez nem jó bizonyosság, hanem egy buta cselekedet, ami szégyent hoz Isten népére.

A másik kérdés az, hogy lehet meggyógyítani olyan embert, aki megvallja, hogy Ő egészséges, holott beteg? Akkor Ő lemond Isten gyógyító ajándékáról, mert egy egészséges embert nem kell meggyógyítani. Isten *pozitív ígéretei* mindig az igazságban járókra vonatkoznak és sosem a hazugokra. Rájuk az a *negatív ígéret* vonatkozik, ami a kénköves tóban fejeződik be. Látjuk már, hogy milyen balgatag, ostoba és káros dolog elfogadni hamis szolgálok hamis tanítását anélkül, hogy megvizsgálnánk?

Nyugodtan valljuk be, akkor is, ha ez sok pozitív gondolkodónak nem tetszik, hogy betegek vagyunk, és kérjük az Úr gyógyító erejét. Ha pedig bűn van az életünkben, akkor először azt rendezzük le, mielőtt bármit is tennénk:

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson (meggyógyítson) minket minden hamisságtól.” (1 János 1.9)

„Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgósgákos könyörgése.” (Jakab 5.16)

Tudomásul kell venni, hogy a hívők is megbetegszenek, sokszor többen, mint a világban, mert náluk a bűn következménye sokszor betegség, míg a világban ez nem így van. Tudomásul kell venni azt is, hogy bizony **az igaz hívőkkel sok baj történhet**, szenvedés és üldöztetés is a hitük miatt, amit Jézus is megígért az Őt követőknek. Naiv dolog és az igeismeret hiányáról tanúskodik, ha a hívők azt gondolják, hogy a hívőt semmi baj nem érheti, és sosem betegedhet meg. Ha pedig mégis, akkor az ilyen esetben azt vallani meg a „pozitív beszéd” jegyében, hogy nem beteg, ez hazugság és önbecsapás, ami nem a javunkat szolgálja.

Néhány gondolat a megvallásokról általában.

Mielőtt rátérnénk a megvallások helyes alkalmazására nézzünk meg kiindulásként még néhány igét a Bibliában, ahol a „megvallás” szó szerepel:

„Akkor megvallják az ő hamisságukat, és atyáiknak hamisságát az ő hűtlenségükben, amellyel hűtlenkedtek ellenem, és hogy mivel ellenemre jártak.” (3 Mózes 26.40)

„Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.” (Péld. 28.13)

„És megvallja és nem tagadja, és megvallja, hogy: Nem én vagyok a Krisztus.” (János 1.20)

A fenti igék alapján alapvetően arról van szó, hogy a „megvallás”, valójában valaminek a beismerése, kijelentése és semmiképpen sem a takargatása, és elsősorban a bűnök megvallásáról van szó. Azt is látjuk, hogy aki megvallja ezeket annak jó dolga lesz, aki pedig elfedezi azt, azaz takargatja, az kárt fog szenvedni. Akinek takargatni való bűne van, és a „pozitív beszéd” jegyében *elfedezi* azt, az a 3 Mózes 26.40 szerint *hamisságban jár* és nem az igazságban, és az *Isten ellen cselekszik*.

A János 1.20-ban pedig azt látjuk, hogy amikor Keresztelő Jánost kérdezik, hogy „te vagy-e a Krisztus” **megvallja**, hogy nem ő és ezzel egy igazságot mond ki.

A fentiek alapján azt látjuk, hogy a megvallás minden esetben az igazság kimondásáról szól és semmiképpen sem valaminek az elhallgatásáról, takargatásáról, függetlenül attól, hogy ezzel milyen színben tüntetjük fel magunkat mások előtt. Elterjedt a keresztyének között - sokszor igével ellentétes módon - az emberi vágyak „megvallása”. Vannak, akik minden reggel, hogy elkerülje őket minden baj pl. ilyen „megvallásokat” tesznek:

„Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés” (Ézsaiás 54.17)

Ez valóban egy pozitív ígélet Istentől, de ennek feltétele is van! Nézzük meg az előtte lévő igéket is, és ne csak ezt az egyetlen kiragadott mondatot:

„Minden fiaid az Úr tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége. Igazság által leszel erős, ne gondold a nyomorral, mert nincsen mit félned, és a rettegéssel, mert nem közelít hozzád. És ha összegyűlvén összegyűlnek, ez nem én tőlem lesz! Aki ellened összegyűl, elesik általad. Ímé, én teremtettem a kovácsot, aki a parazsat éleszt és fegyvert készít mestersége szerint: és én teremtettem a pusztítót is a vesztesre! Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárhoztatsz: ez az Úr szolgálóinak öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.” (Ézsaiás 54.13-17)

A fenti ígéret **csak** akkor érvényes tehát, **ha** az Úr igazságban járó tanítványai vagyunk, de ez sem mentesít minket a támadásoktól, amikből azonban az Úr ki fog menteni és győzelemre fog vezetni minket, **ha igazságban járunk. Ha valaki rendszeresen hazugságon alapuló megvallásokat tesz, mert közben folyamatosan rendezetlen az élete, bűne van, amit nem vall meg, akkor hamisságban jár és nem az igazságban. Az ilyen emberre Isten fogja rábocsátani a tévelygés szellemét, mert a hazugsághoz ragaszkodik.**

„A gonoszságnak minden csalárdságával azok között, akik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre. És azért bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak” (2 Thessz. 2.10-11)

Ebből egyértelműen látható, hogy a dolgok takargatása és a dolgaink folyamatos „pozitív” színben való feltüntetése és folyamatosan ezek kijelentése nem Istentől van, hanem a Sától, aki a megtévesztés nagymestere, és a vesztünket akarja. Isten meg akar óvni minket ettől. Az Úr útja az, hogy aki szereti az igazságot és őszintén megvallja azt, annak lesznek ugyan harcai és sok baja is lehet, de Isten mindig győzelemre fogja vezetni őt. A negatív, elrontott dolgaink megvallásának van egy fontos szerepe az életünkben, nevezetesen, hogy alázatban tartson minket, mert így nincs mire büszkének lenni. A Sától akarja azt, hogy állandóan jót mondjunk magunkra, ami végül megtévesztett, büszke emberré tesz minket és egy hamis álomvilágban fogunk élni. Ezzel a Sától eléri célját, mert eltéríti a hívőket az igazságtól és a pokol felé vezeti őket.

Istennek nem célja, hogy megszégyenítsen, megalázzon minket, sőt sok ígérete van, hogy aki igazságban jár, és benne bízunk az nem szégyenül meg soha, ha viszont valaki felmagasztalja magát (önmagával dicsekszik), arról Isten fog gondoskodni, hogy megalázza, megszégyenítse őt. Ezért parancsolja Isten igéje, hogy *„alázzuk meg magunkat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztalhasson bennünket”* (1 Péter 5.6) Ha pedig dicsekszünk, akkor az Úrral dicsekedjünk és a gyengeségeinkkel, mint Pál is tette (2 Korinthus 12.5)

A pozitív és negatív dolgok, ha igazak egyaránt hozzátartoznak az életünkhöz. Akkor járunk igazságban, ha mindkettőt megvalljuk, és akkor számíthatunk az Úr szabadítására. Ez az igazak jó reménysége, ami valóban pozitív üzenet. Akármilyen is történik velünk, mindegyiket el tudjuk fogadni Istentől, mert bizonyosak lehetünk abban, ha sok nyomorúságunk lesz is ezen a világon nem kell félnünk, mert Jézus legyőzte ezt a világot, és ha Őt követjük mindenben, akkor mi is győztesek leszünk, akiknek jutalma az örök élet Krisztusban.

Mindenért az Úré legyen a dicsőség.

Ámen.

A jó és a rossz harca

Egy „kétpólusú” világban élünk, ahol a jó és a rossz, az igaz és a hamis vívja kibékíthetetlen, örök harcát. Tudjuk, hogy Isten a jó és az ősellensége a Sátán a rossz, a gonosz. Isten nem köt kompromisszumot, nem alkuszik meg és a Sátán is hasonlóan van ezzel. Természetesen a Sátán nem mondja önmagára, hogy ő a rossz, a gonosz, hanem a világosság angyalaként igyekszik feltüntetni magát és elhíttetni mindenkivel, hogy ő a jó. Erre csak úgy képes, hogy a régi módszerhez folyamodva kétségbe vonja Isten örök és megváltoztathatatlan rendjét a jóval és rosszal kapcsolatban. Jónak mondja a rosszat és igyekszik meggyőzni erről az embereket. Ennek az lesz az eredménye, hogy megfordítja az isteni értékrendet azt mondva jónak, amit ő képvisel és az lesz a rossz, amit Isten ígéje mond.

A Sátán kedvelt módszere az összezavarás, az örök értékek kétségbe vonása és viszonylagossá tétele az emberekre bízva, hogy az ember maga döntse el, neki mi a jó és mi a rossz - alapvetően a testi vágyai alapján.

Isten az Ő ígéjében nyilvánvalóvá tette a következőket:

- „nincs más jó, csak egyedül Isten,”
- Isten az örökkévaló „Vagyok”, aki nem változik,
- Ő „elébünk ad jót és rosszat,”
- „szabad akaratot ad” az embernek,
- az emberre bízva a választást,
- Ő csupán javasolja, hogy „válaszd azért a jót.”

Akik hisznek Isten jóságában és feltétel nélkül engedelmeskednek az Ő parancsolatainak, nem alkudva meg semmiben, azok állnak tehát a „jó oldalon” és ebből kifolyólag ők is a jó és a rossz örök harcának részeseivé, Isten harcostársaivá válnak.

Jézus azt mondta, hogy csak „két úr” van: Isten és a Mammon. El kell döntenünk, hogy kinek szolgálunk: nem lehet mindkettőnek egyidejűleg szolgálni. Ez a két oldal soha nem jelent meg olyan nyilvánvaló módon a világban, mint napjainkban, amikor a világ fejedelme a Sátán látható módon mindenkit a Mammon (a pénz) által akar leuralni, rabszolgájává tenni.

A világban lehet nagyon sok politikai párt és több ezer keresztyénnek mondott felekezet, de valójában két oldal (mondhatjuk „párt”) van: akik a jó oldalon állnak, és akik a rossz oldalon.

A jó és a rossz párhuzama végigvonul az egész Szentíráson és sok területen ellentétpárként jelenik meg, világossá téve számunkra Isten értékítéletét a jóról és a rosszról, megkönnyítve számunkra a választást. Minden rossz atyja a gonosz, aki igyekszik elhomályosítani az emberek előtt az igazságot, jónak tüntetve fel a rosszat. Ahhoz, hogy a rossz dolgokat elfogadhatóvá tegye az emberek számára, a rossz dolgokat az Isten szerint való jó hamisított másolataként jeleníti meg. Hamisítvány csak ott létezhet, ahol igazi is van és a gonosznak törekednie kell a minél tökéletesebb hamisítványok létrehozására, az igazival megegyező néven nevezve a hamisat is, hogy elhitesse az embereket, sok esetben a választottakat is. Fő módszere a megtévesztés, a hitetés.

A Sátán megtévesztő munkájának eredménye, hogy a megtévesztésről - amit Jézus és az első apostolok a legnagyobb veszélynek tartottak - ma már alig beszélnek „Isten szolgái”. Nem beszélnek erről a kétpólusú valóságról az ige alapján, világossá téve és megkönnyítve a választást a hívők számára, hanem a „pozitív gondolkodás” által megfertőzve mindig csak egyetlen „jónak” feltüntetett dologra irányítják a figyelmet, homályban hagyva a rossz dolgok bemutatását. Minden magát kereszténynek mondó gyülekezet meg van győződve arról, hogy a „jó úton” jár és ők képviselik egyedül az igazságot. Éppen ezért az üdvösség bizonyosságát is csak az ő gyülekezetükben tudják elképzelni, elhomályosítva ezzel azt a fontos tényt, hogy nem a gyülekezet üdvözít, hanem egyedül Jézus Krisztus - igaz, egy jó gyülekezet tud ebben segítséget adni.

A jó és rossz közötti különbségtételi képességhez „érettkorúságra” van szükség, aminek eléréséhez a kezdeteket követően a hívőknek folyamatosan „kemény eledellel” való táplálkozásra van szükségük.

Nézzünk most meg az ige alapján néhány ellentétpárt, amelyek egyértelműen megjelennek az igében, amelyekre jó, ha odafigyelünk, mert különben sosem jutunk el az igazság, a jó és a rossz megismerésére, az érettségre, hogy választani tudjunk a jó és a rossz között.

A jó oldal jellemzői	A rossz oldal jellemzői
az egy igaz Isten	hamis istenek (Sátán, Mammon, különféle bálványok)
az igaz Jézus Krisztus	hamis Krisztusok, Antikrisztus
Szent Szellem (szent)	hamis „Szent Szellem” (utánozza a Szent Szellem munkáját - jeleket, csodákat tesz, de nem szent)
Jézus Krisztus igaz gyülekezete	a „ Sátán zsinagógája ”
Krisztus menyasszonya (szent és hűséges a vőlegényhez)	a „ nagy parázna ” (azok a gyülekezetek, amelyek nem tartják fontosnak a szentséget és keverednek a világgal)
Jeruzsálem , a szent város	Babilon , a nagy parázna város
szoros kapu	tágas kapu
keskeny út	széles út
a maradék (kevesek)	a sokaság
örök élet	örök halál (kárhozat)
menny	pokol
világosság	sötétség
a világosság fiai (Isten fiak)	a sötétség fiai (ördög fiak)
jó „gyümölcsök”	rossz „gyümölcsök”
jó „fák”	rossz „fák”

Csak akkor kapunk világos képet az ige alapján az igazságról, ha ezt a két oldalt a maguk jellemzőivel folyamatosan mérlegre tesszük és megvizsgáljuk, függetlenül attól, hogy minek hívnak valamit vagy valakit.

Az antikrisztusok Jézus nevében jönnek. A hívő közösségek gyülekezeteknek nevezik magukat, de az ige alapján lehet, hogy a „Sátán zsinagógájának” bizonyulnak és a „nagy parázna” részét képezik.

Ma már hívők között is csúnya dolognak számít a poklot emlegetni, és divatossá vált azt mondani, hogy Isten mindenkit szeret és mindenki a mennybe jut. Nem kell a poklallal ijesztgetni az embereket - mondja némelyik szolgáló. Ezért ma már úgy tűnik, hogy egyetlen út létezik, amin sokan járnak és mindenki a mennybe jut, mert Isten akarata az, hogy minden ember megtérjen és az igazság ismeretére eljusson. Jól hangzik ugye? A baj csak az, hogy ez egy nagy hazugság, ami széles körben terjed a magukat gyülekezeteknek nevező közösségek között, és sok hívőt a pokolra küldenek vele anélkül, hogy tudomásuk lenne róla. Az utóbbi néhány évtizedben ökumené címen, egy hamis szervezeti egység jegyében a különböző kereszténynek nevezett felekezetek nagy összehorolásának lehetünk tanúi, amiben a vakság olyan nagy, hogy sokan észre sem veszik, hogy megtagadnak olyan igazságokat, amikért a „reformátor” elődeik életüket adták.

Jézus és az első apostolok szerint az utolsó idők legnagyobb veszélye a megtévesztés, a hitetés. Éppen ezért sok hamis próféta jön, hogy elhitesse, megtévessze az embereket. A sokaság látszata megtéveszti mindazokat, akiknek nincs élő kapcsolatuk az Úrral, nem jutnak el az érettségre és nem gyakorolják állandóan a megvizsgálást. Ezért mondta Jézus, hogy „vigyázzatok! Legyetek éberek!

Mindent meg kell vizsgálni akárhogy is hívják és akármilyen híres is valaki. Nem az számít, hogy minek mondanak valamit, hanem az, hogy milyen jellemzőkkel rendelkezik. Ez az, ami meghatározza, hogy valami vagy valaki igaz vagy hamis. Jó tudni azt is az ige alapján, mert Jézus megmondta, hogy az igazak vannak kevesen, ezért senkit se tévesszen meg a „sokaság” látványa. „Kevesen” járnak a „keskeny úton”, akik nem alkudnak meg a világgal és a világgal paráználkodó (szövetségre lépő) „egyházakkal”, de a keskeny út az, amivel Jézus azonosítja magát és ez vezet az örök életre.

Sok őszinte hívő reménykedve várja Jézus mielőbbi visszajövetelét, ami nagyon helyes. Tudjuk azonban az igéből azt is, amire sok hamis szolgáló elfelejti felhívni a figyelmet, hogy előbb át kell menni a nagy nyomorúságnak nevezett időszakon. Pál a 2 Thessz. 2.1-12-ben arról is beszél, hogy Jézus előtt egy „törvénytípró” fog jönni, aki magát mindenki fölé emeli és hamis krisztusként (Antikrisztusként) fog megjelenni, mint a káoszba süllyedt világ „megváltója.” Ez a hamis krisztus nagy jeleket és csodákat tesz, Illéshez hasonlóan még tüzet is le fog hozni az égből és igyekszik megtévesztetni a föld lakosait, beleértve a hívőket is.

A megtévesztés veszélye nagy, fontos tehát, hogy valóban világosságban járjunk és a világosság fiaii legyünk. Vigyázzunk és legyünk nagyon éberek, hogy senki ne tudjon megtévesztetni minket, tudva azt, hogy az Antikrisztus is a világosság angyalaként fog jönni.

Figyeljünk azokra a szolgálókra, akiket Isten hív el ezekben az időkben, hogy Keresztelő Jánoshoz hasonlóan „útkészítők” legyenek, akik valóban Jézushoz vezetik az övéit. Jézus igazi útkészítői a keskeny úton járnak, semmi módon nem alkudnak meg az igazsággal és érettségre igyekeznek elvinni a hívőket, megtanítva őket a jó és a rossz dolgok közötti különbségtételre. Ők Keresztelő Jánoshoz hasonlóan kimennek a „pusztába”, kivonulva az elvilágiasodott, „nagy parázna” egyházból és valódi bűnbánatra hívják az embereket, Jézusra mutatva.

A Sátánnak is vannak azonban „útkészítői”, akik a Sátán szellemével egyesülő Antikrisztus „útkészítői”, akik már ma is munkálkodnak a világban és a hivatalos egyházakban egyaránt. A „nagy parázna” egyház szövetségre lépve a gonosz világi hatalommal „felül a veres fenevad hátára.” Jézus azt mondta: „*nékem adatott minden hatalom mennyen és földön*” és az Antikrisztus sem elégszik meg kevesebbel. Az egész föld ura akar lenni, Jézushoz hasonló hatalmat, egyeduralmat akar gyakorolni az egész földön. Ennek eléréséhez a Sátán a következő hangzatos ideológiákat használja: „humanizmus” (Isten helyébe állítja az embert: „olyan leszel, mint Isten” - mondta a Sátán), a „globalizmus”, ami az egész föld (glóbusz) feletti uralom megszerzéséhez szükséges, valamint a „liberalizmus”, amivel minden isteni rendet és korlátot eltörölve teljes szabadságot ad egyes embereknek, hogy azt tegyék, ami nekik jó. Egy rosszul értelmezett „emberi jogok” jegyében minden Istentől való értéket (férfi és nő, férfi és nő házassága, család, nemzet, keresztyén erkölcsi alapelvek) lerombol és „eltol az útjából”, ami az egész világ feletti globális uralomra törő Antikrisztus útjában áll. Sok antikrisztus támad, akik az antikrisztus szellemével készítik elő az Antikrisztus fellépését, amit tudunk az igéből, hogy még Jézus visszajövele előtt meg fog valósulni. A kíméletlen „félretolatás” jeleként megtapasztható a nagy keresztyénüldözés az egész világon, ami a szemünk előtt játszódik le. Minden keresztyén érték lerombolásával és semmibe vételével hamarosan teljességre jut a „törvénytírási” és akkor elkészül a „színpad” az egész földet uralma alá hajtó, a Sátán szellemével munkálkodó Antikrisztus fellépéséhez.

A világban és a gyülekezeteknek nevezett közösségekben az újból életre kelt fenevad, a demokrácia (népakarat) az úr, ami a pártoskodó, testes emberek viszáljának színhelye, de valójában a totális hatalomra törő Antikrisztus manipulációjának eszköze, a népakarat látszatát keltve a mammon hatalmának. A hivatalos, hamis egyházak - élükön a „vak vezéreikkel” tudatlanul vagy tudatosan partnerek ebben az Isten ellenes küzdelemben, mert önmaguk felemelésével hatalomra vágynak és nem alászállva akarnak szolgálni, ahogyan arra Krisztus adott példát nekünk.

Mindezeket ismerve fontos, hogy az igazak meghallják a felszólítást, hogy „**fussatok ki belőle én népem** (a „nagy paráznából”), *hogy ne legyen részetek az ő csapásaiból.*” Ez nemcsak a Jézus visszajövele előtti közvetlen időszakra vonatkozik, amit senki sem tud, akárhogy figyelik is a jeleket - maga Jézus sem -, hanem az újszövetségi kor egészére. Parázna gyülekezetek ugyanis már az első generációban is voltak, és az antikrisztus szelleme már akkor is munkálkodott. A hívők, ha nem voltak elég éberek, akkor ez a szellem bizony beült „Isten templomába,” a gyülekezetbe, ahogy sok helyen megtörténik ma is Isten népe között.

A sok hitetés és megtévesztés miatt az övéinek fontos ma is meghallani és felismerni a Szent Szellem által a jó pásztor hangját, hogy a sok „hamis pásztor” leleplezhető legyen.

Sok hívő már nagyon várja Jézus visszajövetelét és a veszély az, hogy közben elfelejtkeznek arról, hogy előtte az Antikrisztus fog eljönni és sokakat meg fog téveszteni. Ez egy nagy csapda és igazi próba a hívők számára, hogy valóban megismerték-e Jézust? Jó lenne, ha sok hívő nem járna úgy, mint a Jézus korabeli vallásos zsidók, akik annak ellenére, hogy ismerték az írásokat és a próféciákat, mégsem ismerték fel Jézust, hanem megölték őt. Csak azok tudják elkerülni ezt a csapdát, akik valóban ismerik az Úr hangját és személyesen is ismerik őt.

*„Mikor kiereszti az ő juhait, előttük megy; és **a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját.** Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól, mert nem ismerik az idegenek hangját.”* (János 10.4-5)

*„**Én vagyok a jó pásztor és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim**”. Miről ismerik meg az igaz pásztort? Arról, hogy „**Ő az életét adja a juhaiért**” mondta Jézus a János 10.14-15-ben.*

Az igazság szeretete, a kemény eledellel való folyamatos táplálkozás, az Úr hangjára való folyamatos figyelés, a kitartás, a változásra való készség és felnövekedés az érett korra, minden dolog megvizsgálása óvnak meg mindenkit ettől a csapdától és őriznek meg minket az Úr visszajöveteléig. Mert az Úr, ha késve is, de dicsőséggel és hatalommal vissza fog jönni, és igaz bíróként ítéletet fog tenni. Győztes királyként helyre fog állítani mindent (új eget és földet terem), ahol békesség és igazság fog uralkodni.

Dicsőség neki ezért!

Vigyázzunk tehát és ne aludjunk, hanem legyünk éberek, mert az Úr közel!

Az antikrisztusi szellem munkája

Az antikrisztusi szellemről János apostol úgy beszél a levelében, hogy az már az első generáció idején is jelen volt a világban:

„Az antikrisztus szelleme, amelyről hallottátok, hogy eljön és **most e világban van már.**” (1 János 4.3)

Sok hívő számára az antikrisztusi szellem valósága egy megfoghatatlan, érzékelhetetlen szellem marad, ezért nagy a veszélye annak, hogy a hívők megtéveszthetőkké válnak. Sokszor nincsenek tisztában vele, hogy az antikrisztusi szellem milyen módon nyilvánul meg a valóságban, megragadható formában.

A szellemi dolgok közvetlenül nem ragadhatók meg, de közvetett módon a hatásuk érzékelhetővé válik és látható módon is megnyilvánul a világban.

János apostol a János 3.8-ban úgy beszél a Szent Szellemről, mint *szélről*. A szél önmagában láthatatlan, de lehet érzékelni annak a hatását fizikailag: hallani a zúgását és érzékelni lehet a tenger hullámozásában, a fák hajladozásában vagy egyéb fizikai károkból, amikor pl. hurrikán tombol.

Fontos tehát, hogy az antikrisztusi szellem fizikailag is érzékelhető, látható formában beazonosítható legyen, hogy annak ismeretében Isten választottai védekezni tudjanak az antikrisztusi szellem megtévesztései ellen.

Felmerül ezek után a kérdés, hogy milyen módon és hányféleképpen van jelen az antikrisztusi szellem ebben a világban, mert tudatában kell lennünk annak, hogy minek kell ellenállni. Kétféle szellem akar uralkodni ebben a világban:

- Krisztus szelleme,
- és az antikrisztus szelleme.

Ahhoz, hogy közelebb jussunk az antikrisztusi szellem megértéséhez, tudnunk kell, hogy az „*anti*” szó egyrészt azt jelenti, hogy „*helyett*”, másrészt azt, hogy „*ellen*.” Ebből adódóan mindaz az antikrisztusi szellem munkája ebben a világban, ami Krisztus jogos szerepét, helyét bitorolja, azaz *helyébe* lép. Akár személyekben megtestesült formában is, vagy bármi módon Krisztus szelleme *ellen* munkálkodik, nyíltan vagy megtévesztő módon - a krisztusihoz hasonló - hamis szellemi hatásokat előidézve.

János apostol nagyon tömör meghatározását adta annak, hogy mi az antikrisztus szellemének fő jellemzője:

„Valamely lélek **nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, az nincsen Istentől: és az az antikrisztus szelleme.**” (1 János 4.3)

Nézzünk most meg néhány fő területet, hogy milyen módon munkálkodik és nyilvánul meg az antikrisztus szelleme ebben a világban.

Hitetés és megtévesztés

„Hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy **elhitessék**, ha lehet, a választottakat is.” (Máté 24.24)

„Ez a szeretet, hogy **járjunk az ő parancsolatai szerint**. ... Mert sok **hitető jött e világra**, akik nem vallják a Jézust testben megjelent Krisztusnak. Ez a **hitető és az antikrisztus**.” (2 János 1.6-7)

Úgy tűnik az antikrisztusi szellem első és legfontosabb tevékenysége az emberek elhitetése, megtévesztése azzal a céllal, hogy eltérítsék őket Krisztus hatalmától, hogy egy másik - az antikrisztusi hatalom - szolgájává váljanak. Már az Édenben is ez történt az első emberpár esetében, amikor a gonosz kígyó képében megkísértette és **ravasz** módon arra vette rá az első emberpárt, hogy hagyják figyelmen kívül Isten parancsolatát (ne egyenek a kert közepén lévő fáról), mert semmi baj nem származik abból. „Bizony nem haltok meg”, ha figyelmen kívül hagyjátok Isten parancsolatát.

A megtévesztő és hitető antikrisztusi szellem *ravasz módon* arra igyekszik rávenni az embereket, hogy az Isten által állított korlátok betartása nem fontos, nem kell azt úgy érteni és nem lesz abból semmi baj, ha az isteni korlátokat nem veszik figyelembe. Valójában *minden korlátot eltöröl*, és azt hirdeti, hogy az embernek **mindent szabad**, és az a javát szolgálja. Ezért az ember - Isten ellen lázadva - tetszése szerint mindent megtehet: ez a *liberalizmus szelleme, ami - jól látható és érzékelhető módon - itt van ma a világban*. Ez egy erős antikrisztusi szellem, ami mögött a Sátán áll, aki a teljes szabadságot hirdeti és diktatórikus módon rá akarja azt erőltetni mindenkire. Így uralkodik az általa teremtetten káosz felett Isten minden alkotását lerombolva, ami hatalma növekedésének útjában áll.

Ez a szellem nemcsak a világban van jelen, hanem esetenként *megtéveszti a választottakat*, és terjed Isten népe között is, amikor figyelmen kívül hagyják Jézus egyes parancsolatait (az Isten által állított korlátokat). Előszeretettel használják a rosszul értelmezett „szeretet” és „kegyelem” szavakat, *megalkudnak* a parancsolatokkal és *megengednek* Isten akarata elleni dolgokat: egy megengedő, *liberális keresztyénség* az, ami terjed ma az egész világon. Lásd: homoszexuálisok befogadása a gyülekezetekbe, együtt élők megáldása stb.

Az uralkodás és a hatalmaskodás szelleme

„**Ellene veti és fölébe emeli magát mindannak**, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be, **mint Isten** az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.” (2 Thesszalonika 2.4)

Jól érzékelteti ez az ige az antikrisztus szellemét az „ellene veti és fölébe emeli magát” kifejezés leírásával. A krisztusi szellem jellemzőjeként ezzel *ellentétben* azt látjuk, hogy Jézus, aki valóban Isten fia volt „*nem tekintette zsákmánynak, hogy Ő Istennel egyenlő, hanem szolgai formát vett fel és megalázta magát*” (Filippibeliek 2.6-8)

Az antikrisztus szelleme mögött a Sátán (eredetileg Lucifer) áll, aki *büszkeségében fellázadt* Isten ellen és magával ragadta az angyalok 1/3-át, majd a világ fejedelme lett.

Akikben az antikrisztus szelleme munkálkodik, azok *mások fölé kerekedve* uralkodni akarnak másokon.

„A *pogányok fejedelmei uralkodnak* azokon, és a nagyok *hatalmaskodnak* rajtuk.” (Máté 20.25)

Jézus ezzel ellentétes lelkülettel szolgált és az övéinek is azt parancsolta, hogy a világgal ellentétben **ne uralkodjanak másokon, hanem szolgáljanak**:

„*Nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak.* (1 Péter 5.3)

Az antikrisztus szelleme azt munkálja, hogy bizonyos emberek egyre nagyobb hatalmat kapjanak mások felett, ami végső soron az egész föld feletti hatalom megszerzésére törekvő antikrisztus fellépését készíti elő.

A világban ezt munkálja a nemzetek ellenében a nemzetek feletti internacionalizmus ideológiájának terjesztése és a *globalizációra* való törekvés a nemzetek hatalmának megszüntetésével, Isten népe között pedig az *alávetettség* hangsúlyozása és a világra jellemző - Biblia ellenes - egyházi hierarchiák kialakítása mindenféle egyházi címek alkalmazásával, akik „nikolaiták” módjára Isten és az emberek közé állva, a hívők fölé emelve magukat uralkodnak és hatalmat gyakorolnak a hívők felett.

Ők Krisztus hatalmát bitorolják, akár világi, akár egyházi hatalmasságokról legyen szó, mert Jézus megmondta:

„*Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.*” (Máté 28.18)

Isten népe között valóban fontos az engedelmesség, de az nem jelent alávetettséget, uralkodást és hatalmat mások felett. Lásd „Engedelmesség” című video tanításomat a youtube-on.

Amikor az Édenben a kígyó megkísértette az emberpárt, akkor azt ígérte nekik, hogy „olyanok lesztek, mint Isten”. Az emberek Isten, Jézus Krisztus *helyébe* akarnak lépni, és olyanná lenni, mint Isten: ezt táplálja a világban továbbá a *humanizmus szelleme*.

Álljon itt egy híradás mindezek érzékeltetésére az évente Davosban összeülő világgazdaság globális főszereplőinek tanácskozása kapcsán készített beszámolóból:

„Az Oxfam nemzetközi segélyszervezet is kiadta a világ anyagi helyzetéről szóló vizsgálódásainak eredményét. Eszerint a világon tavaly **megtermelt vagyon 82 %-a a Föld lakosságának leggazdagabb 1 %-ához került**, a milliárdosok száma pedig rekordot ért el. **Ezzel szemben a bolygónk szegényebb felét kitevő 3,7 milliárd ember semmit sem profitált a vagyonnövekedésből a globális sporttá váló adó-elkerülés következtében.**”

Ezt eredményezi a globalizmus és a mammon szelleme.

A pénz uralma, a mammon szelleme

Jézus azt mondta, hogy két úr van csak: Isten és a mammon.

*„Senki sem szolgálhat **két úrnak**. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok **Istennek és a Mammonnak**.” (Máté 6.24)*

Az utóbbi évtizedekben egyértelműen látható a mammon (pénz, vagyon, gazdagság) eluralkodása az egész világon, ami a nemzeteket és az egyes embereket egyaránt pénz-rabszolgaságba taszítja a nemzetközi bank - és biztosító hálózatokon, valamint a profit maximalizálásában és a vagyon növelésében érdekelt multinacionális cégeken keresztül. Ez a szellem megjelenik az egyházban is, amikor a rendszeres fizetést kapó „bérese” válnak általánossá, akik esetenként egyre nagyobb jövedelmet biztosító pozíciókra törekcszenek, az ige ellenes helyzetüket megmagyarázva anyagi „bővölködésről” prédikálnak, és téves módon az anyagi jólétet tekintik az áldás egyértelmű jelének.

Ne felejtcsük el, hogy Jézustól szomorúan ment el a „gazdag ifjú”, aki minden parancsolatot megtartott, de akinek nagy vagyona volt és az életében a „vagyon” fontos szerepet játszott. Milyen sokan vannak ma főleg a nyugati hívők között is, akik luxusban élve (fényűző házak, 5 csillagos szállodák, drága luxus autók, sőt magánrepülő) „szolgálják az Urat”. Jézus és Pál apostol tenne ilyet, ha ma élne? Minden bizonnyal nem.

Sok antikrisztus támad

*„Fiacskáim, itt az utolsó óra; és amint hallottátok, hogy az antikrisztus eljön, így **most sok antikrisztus támadt**, ahonnan tudjuk, hogy itt az utolsó óra. **Közülünk váltak ki, de nem voltak közülünk valók ...**” (1 János 2.18-19)*

A vég idején, a korszak végén fellépő antikrisztusnak sok „kis” antikrisztus készíti elő az utat, akik az antikrisztusi szellemmel munkálkodnak. János apostol utal rá, hogy sokan a hívők közül váltak ki. Minden egyházi szolgáló, aki olyan hatalmat ragad magához, ami egyedül Jézust illeti meg és bármi módon az antikrisztus szellemével szolgál, **figyelman kívül hagyva vagy elferdítve Jézus bármely parancsolatát**, mert az kellemetlen számára, vagy az antikrisztus szelleme bármi módon ott van a mindennapi életében, a szívében, akkor ő az antikrisztus szellemét képviseli. Ezért beszél az ige sok hamis szolgálóról: *hamis apostolokról, hamis prófétákról, hamis tanítókról, hamis pásztorokról.*

A törvénytíprás szelleme

*„Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az el addig, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, **a veszedelemnek fia**, aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy **maga ül be, mint Isten az Isten templomába**, Isten gyanánt mutogatván magát. ...Működik ugyan már a **törvényszegés titkos bűne**, csak hogy annak, aki azt még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia. És akkor fog megjelenni a **törvénytaposó**, akit megemészt az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével.” (2 Thesszalonika 2.3-8)*

Ebben az igeszakaszban Pál apostol is felhívja a figyelmet a hitetésre, a megcsallattatásra. Ébereknek kell tehát lennünk. Itt az antikrisztus megjelenését előkészítő antikrisztusi szellemet

- egy háttérben, és „**titokban**” **munkálkodó,**
- **minden** - isteni és emberi - **törvényt semmibe vevőnek** írja le, ami
- „**beül**” - **vagyis mindent leuraló módon jelen van - Isten templomában is.**

Erre a teljes „törvénytíprásra” látunk példát Sodomában is, ami kiváltotta Isten ítéletét. Jézus azt mondta, hogy az utolsó időkben úgy lesz, mint Lót napjaiban. Lót lelke háborgott a sok gonoszság miatt, ami Sodomában történt. Amikor a sodomai férfiak - kicsik és nagyok - meg akarták „ismerni” Lót férfi vendégeit, Lót megtagadta ezt, amire a következőt válaszolták: „*te szabsz nekünk törvényt?*” Lót itt a teljességre jutott homoszexualitás ellen lépett fel, de a sodomai férfiak nem engedték, hogy Jób bármi isteni törvényre hivatkozva megakadályozza őket a fajtalanságukban: ez a törvénytíprás esete. Az utóbbi években elterjedtek a világon a „pride (meleg) felvonulások” hatósági védelem mellett biztosítva azok zavartalanságát a jóérzésű emberek támadásaival szemben. A szexuális szabadosság mára sok szervezet számára az „emberi jogok” legalapvetőbb kritériumává vált. Gondoljunk arra mekkora teret kapott az utóbbi évtizedekben a pornóipar, a szabad szexualitás és a homoszexualitás széleskörű népszerűsítése és összeházasodásuk elfogadtatása törvényileg egyre több országban. A férfi és nő - egész életre szóló, biblikus törvényes házassága még hívők között is egyre ritkább, és egyházi szolgálók között is terjed az „újraházasodásnak” nevezett házasságtörés (Máté 19.9).

Lehetne azonban említeni a legáltalánosabb *törvénytíprást* az **adóelkerülést**, ami lopás (csalás) és sok más esetet is.

A pusztítás és rombolás szelleme

„*A tolvaj nem egyébért jön, hanem hogy **lopjon és öljön és pusztítson**; de én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek.*” (János 10.10)

Az antikrisztus szelleme a *lopást (csalást), a gyilkolást és a pusztítást* munkálta az egész világon, évszázadokon keresztül és munkálja ma is: folyamatos háborúk, két világháború és állandó háborús villongások. Mindenki előtt nyilvánvaló, hogy a háborúkkal járó fegyverkezésből hasznot húzó és az azzal járó gyilkolás és pusztítás, majd az azt követő újjáépítésből származó meggazdagodást mind az antikrisztus szelleme munkálja. Látunk jogos önvédelmet mind egyéni, mind nemzeti szinten az igében és az Ószövetségben arra is van példa, hogy Isten is elpusztítja, megöli az ellenségeit, akik Isten akarata ellen munkálkodnak, vagy ahol teljességre jutott a bűn. Mindez azonban nem egyéni önző érdeket szolgál, hanem Isten igazságszolgáltatása.

A bálványimádás minden formája szellemi paráznság

Isten szeretete, imádata mindenki mást és minden mást meg kell, hogy előzzön az életünkben, mert Isten féltőn szerető Isten.

„Az **igazi imádók szellemben, és igazságban imádják az Atyát**” (János 4.23)

Ez Jézusra ugyanígy vonatkozik:

„**Aki jobban szereti atyját és anyját, mint engemet, nem méltó én hozzám; és aki jobban szereti fiát és leányát, mint engemet, nem méltó én hozzám.**” (Máté 10.37)

Ha bárki vagy bármi szeretetét, imádatát az Atya és a Fiú szeretete, imádata elé helyezzük a szívünkben, az szellemi paráznság, ami bálványimádás. Ilyen bálványimádás volt az Ószövetség idején a Baál, az Astarot imádata, valamint a fából, fémből készült tárgyak (szobrok, képek stb.) imádata. Erről beszél az 1. és a 2. parancsolat is. Az első Isten mindenekfelett való szeretetéről, a második az élő Istent helyettesítő - bálványként szolgáló - tárgyak és képek készítésének tiltásáról szól:

„**Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz,** amelyek fenn az égben, vagy amelyek alant a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak. **Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az Úr a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyed íziglen, akik engem gyűlölnék.**” (2 Mózes 20.4-5)

Szomorúan kell megállapítani, hogy a legnagyobb, magát „keresztyénnek” tartó felekezetre milyen nagymértékben jellemző *a szobrok, képek, szentek imádata*, valamint a szentekhez és Jézus anyjához, Máriához való imádkozás többszörösen félretolva és helyettesítve ez által Jézust. Ez teljesen nyilvánvaló bálványimádás, ezért még a saját felekezeti „Tízparancsolatukból” is kihagyták a második (bálványimádat tiltására vonatkozó) parancsolatot. A féltőn szerető Isten gyűlöli mindezeket.

Bálvány lehet azonban minden, ami a szívünkben Istent megelőzve az első helyen áll. Bálvány lehet: *vagyon, ház, férj, feleség, szülők, gyerekek, sztárok, foglalkozás, bármilyen hobbi, gyülekezet, pásztor, szolgálat, Biblia stb., ha jobban ragaszkodunk azokhoz, mint magához Jézus Krisztushoz és az Ő igéjének igazságához.*

Hamis vallások

Itt olyan vallásokról van szó, amelyek esetében egyértelmű, hogy „**nem vallják Jézust testben megjelent Krisztusnak**”, amely „**az antikrisztus szelleme.**” (1 János 4.3)

Ilyen világvallások a buddhizmus, az iszlám, a krisna, különböző pogány vallások (sámánizmus, boszorkányság stb.), és a nyílt sátánimádat.

Keresztyén színezetű, hamis vallások

A keresztyénnek mondott felekezetekben, gyülekezetekben sok elhajlás van az igazságtól, eltávolítva ezáltal Krisztust az Őt megillető helyről: ezt az antikrisztus szelleme munkálja.

„Amiként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől. Mert hogyha az, aki jön, más Jézust prédikál, akit nem prédikáltunk, vagy más szellemet vesztek, amit nem vettetek, vagy más evangéliumot, amit be nem fogadtatok, szépen eltűnétek” (2 Korinthus 11.3-4)

Tapasztaltunk már olyat, hogy egy pásztor bálvány a hívők számára, mert erősebben ragaszkodnak hozzá, mint Krisztushoz? A pásztor vagy más szolgálók így Krisztus helyét foglalják el a hívők szívében, akik sokszor inkább nekik engedelmeskednek, mint a Szent Szellem vezetésének, ezért ezt az antikrisztusi szellem munkálja.

Zavar- és káoszteremtés

Jézus úgy jött el, mint világosság és az Ő igéje is világosság, a gonosz pedig a sötétség. Az antikrisztus szelleme igyekszik rejtőzködni, sötétségben maradni, hogy láthatatlan legyen és zűrzavart, káoszt teremteni a világban és az egyházban is, hogy a hívők tisztánlátását megakadályozza.

A világban ezt szolgálja az emberek túlterhelése - elárasztása minden fölösleges és hamis információkkal -, hogy a lényeg rejtve maradjon és ne legyen idejük gondolkodni. Így megakadályozza őket abban, hogy tisztán lássanak és rájöjjenek, hogyan is működik ez a világ és leleplezzék mindenhol a gonosz munkáját. Ebben a tisztánlátásban fog segíteni remélhetőleg ez az írás is.

Az egyházban is aktívan munkálkodik az antikrisztus szelleme és sok mindent összezavar. Az összezavarás fő célja, hogy elrejtse a világosságot az egyházban, sötétségben tartva sok dolgot. Nincsenek pl. világos tanítások az egyházban is meglévő kettősségről, amiről a Máté 7 is beszél a széles és keskeny út példázatában. Ehhez kapcsolódóan világosan különbséget kell tenni a „nagy parázna asszony” és a „menyasszony” között, akinek a tisztaság és a vőlegényéhez való hűség a jellemzője. Az sem mindegy, hogy milyen egyház építéséről beszélünk: a „nagy Babilon”-ról vagy „Jeruzsálem”-ről. Ma nincsenek tisztában a gyülekezetekbe járó hívők azzal, hogy ők valójában a széles vagy a keskeny úton járnak? Pedig ez egyáltalán nem mindegy, mert a széles út a kárhozatra vezet és a keskeny út vezet az örök életre. Minden hívő meg van győződve arról, hogy jó helyen van, mert a „hamis pásztorok” nem mondják el nekik, hogy a sokaság (megagyülekezetek) nem az igazság bizonyítékai, hanem talán éppen fordítva van, amit meg kell vizsgálni. A keskeny úton ugyanis kevesen járnak az ige szerint és a széles úton jár a sokaság. Ha a „nagy parázna asszony” (a nagy parázna egyház) esetét nézzük a Jelenések 17.4-7-ben, akkor az eléggé elgondolkodtató a külső jegyek leírása alapján:

- bíborba, skarlátba öltözött,
- arannyal, drágakövekkel és gyöngyökkel ékesítette magát,
- kezében arany pohár,
- tele utálatossággal és paráznasággal,
- részeg volt a szentek véréből,
- aki a fenevad hátán ül.

Ráismerünk ebből a leírásból a nagy történelmi és államilag elismert egyházakra, akik egymással ökumenikus közösségben és az állammal (világgal, fenevaddal) szövetkezve munkálkodnak együtt, holott 500 éve még egymást gyilkolták Európában?

Ez az egyházaknak, felekezeteknek és gyülekezeteknek nevezett szervezetekről szól és nem az egyes emberekről, akiknek viszont a Jelenések 18.4-ben azt parancsolja Isten, hogy „fussanak ki belőle, hogy ne legyenek részesek az ő bűneikben és ne részesedjenek az ő csapásaikból.” Hallunk ezekről tanításokat? Nem. Ez is az antikrisztus szellemének munkája, amit *elhallgatásnak* lehetne hívni.

Okkult szellemek munkálkodása

Minden ördögi (sötét) forrásból származó szellemi tevékenység.

Ide sorolhatók: jóga, szellemi hátterű harcművészet, jóslások (kártya, varázsgömb, stb.), varázslás, átokráhelyezés, horoszkóp, okkult („szeretet”) energiával való gyógyítások, szellemidézés és sok más okkult technika.

Isten és Krisztus ellenes ideológiák

Ilyenek a materializmus, a marxizmus, a leninizmus, a kommunizmus, a szocializmus, az internacionalizmus, a kozmopolitizmus, a teremtés ellenes darwinizmus (fajok fejlődése), a rasszok és nemek tagadás (gender-elmélet), mentsük meg a földet (zöld) mozgalmak stb.

Következtetések

A teljesség igénye nélkül áttekintettünk néhány konkrét területet, amelyek jól érzékeltetik az antikrisztusi szellem munkájának jelenlétét a mindennapi életünkben. Ezekből megítélhetjük és érzékelhetjük, hogy valóban ébereknek kell lennünk és a Szent Szellem vezetésére kell hagyatkoznunk, hogy mindezekről mentesek tudjunk maradni.

Érzékenyen kell reagálnunk minden olyan jelenségre, ami Krisztust *kimotoztatja az életünk középpontjából* és mással - sokszor kegyesnek látszó - dologgal helyettesíti azt.

Minden veszély a hitetéssel, a megtévesztéssel kezdődik. A törvénytíró, a veszedelem fia megjelenését előkészítő antikrisztusi szellem a „gonoszság minden csalárdságával” felfegyverkezve igyekszik megtéveszteni a választottakat is és akik „nem fogadják be az igazság szeretetét az üdvösségükre”, azok el fognak veszni, sőt Isten a „tévelygés erejét bocsátja rájuk, hogy higgyenek a hazugságban” (2 Thesszalinika 2.8-11)

Legyünk tehát éberek, mindent vizsgáljunk meg és az igazsághoz megalkuvás nélkül ragaszkodva, gyűlölve a hamisságot „*igazságban és szellemben imádjuk az Atyát.*”

Ámen.

A humanizmus téveszméje

A humanizmus sokak által egy nagyon magasztosnak, emberinek gondolt eszmerendszer. Sok nemzetközileg ismert híres embert, aki mások javán munkálkodik, nagy humanistának szokás nevezni. Az ilyen embereket úgy állítják be, hogy ők a jónál is jobbak, azaz a legjobbak: a fő emberi példaképek.

A humanizmus lényegét a Wikipédia szótár röviden a következőképpen írja le:

„A *humanizmus* az érett európai középkor egyik *nagy hatású filozófiai irányzata*, egyben a reneszánsz korstílus eszmei háttere volt. *Lényege* körülbelül úgy foglalható össze, *hogy mindennek mértéke az ember, ami nagy fordulat volt a korábbi istenközpontúsághoz képest*. A humanizmus nem járt együtt katekizmussal, de *jóval nagyobb hangsúlyt helyezett az e világi létre*, mint korábban. *Gyökerei az erős polgári hagyományokkal rendelkező Itáliába nyúlnak vissza*, melynek hajósai, *bankárai és kereskedői a keresztes háborúk során jelentős vagyonra és ismeretekre tettek szert*.”

Ebből a rövid leírásból megtudhatunk néhány nagyon lényeges dolgot erről a szellemi irányzatról:

- *egy nagy hatású filozófiai irányzat*,
- „mindennek mértéke az ember”, azaz a *korábbi istenközpontúsággal szemben az ember került a középpontba*,
- *nagyon nagy hangsúlyt helyez a világi (a földi) életre az örökkévaló szellemi dolgok helyett*,
- *a vagyonos kereskedők és bankárok gondolkozásmódját tükrözi*.

A leírás szerint a késői középkorban kezdett nyilvánvaló módon elterjedni egy olyan nagyhatású szellemi irányzat, amely elmozdította Istent a középpontból és az embert állította a világmindenség középpontjába: valójában Isten helyett az embert tette istenné! Ez egyértelműen látszik a humanizmus emlegetésekor is, hogy mindenhol az ember van a középpontban és sosem Isten. Ez egyértelműen tükrözi, hogy a *humanizmus*, amely az ember javának keresésére hivatkozik és a földi életet helyezi a középpontba valójában nem más, mint egy *Istent tagadó (ateista)*, azaz *materialista vallás*.

Nézzük most meg a Bibliában - rögtön az elején - Ádám és Éva bukásánál, hogy mi is történt. A Sátán így kísértette Ádámot és Évát:

„A *kígyó pedig ravaszabb volt minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett, és monda az asszonynak: **Csakugyan azt mondta az Isten**, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? És monda az asszony a kígyónak: a kert fáinak gyümölcséből ehetünk, de annak a fának gyümölcséből, mely a kert közepén van, azt mondta Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok. És monda a kígyó az asszonynak: bizony nem haltok meg, hanem tudja az Isten, hogy amely napon esztek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és **olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói**. És látta az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kíváncsi az a fa a bölcsességért. Szakasztott azért annak gyümölcséből, és evett, és adott vele levő férjének is, és az is evett”. (1 Mózes 3.1-6)*

Mit látunk ebből a rövid igeszakaszból?

- a kígyó (a Sátán) egy ravasz kísértő,
- Ádám és Éva a szellemi dolgok (Isten kijelentése) helyett *az anyagi dolgokra* (szép, ízletes) *koncentrált*,
- hagyták magukat *az érzékeiktől vezettetni* és *elhitték*, hogy *az ember isten lehet*,
- *hogy az ember tudhatja mi a jó és a rossz.*

A humanizmus meghatározása és az ember bukásának története között tökéletes az azonosság. Ebből egyértelműen látszik, hogy **a humanizmus a bukott** - Istentől elszakadt - **ember vallása**, ami **a Sátán ravasz, hitető munkájának az eredménye. A humanizmus feltalálója a Sátán.**

Tudjuk Isten ígéből azt is, hogy

- *az ember útjai nem Isten útjai,*
- *az ember gondolatai nem Isten gondolatai,*
- *a bukott ember* nem képes megállapítani, hogy mi a jó és mi a rossz,
- *sőt felcseréli a jót a rosszal: jónak mondja a rosszat.*
- *nem lehet két úrnak szolgálni: Istennek és a mammonnak* (a pénznek, az anyagi jólétnek).

A humanizmus, ami azt állítja magáról, hogy az emberek javát keresi, ami jó és nemes az ember számára, valójában az ember bukásának az okozója!

A humanizmus *szellemi* ötletgazdája a Sátán, ami éppen ezért egy antikrisztusi szellemet hordoz, ami Ádám és Éva bukásával kezdődött és évezredekken keresztül vívja Istenellenes harcát, hogy *romboljon, pusztítson és öljön.*

Ha bárki a humanizmus nevében jön, aki valójában Istentagadó és az emberek jótevőjének állítja magát, ne higgyetek neki, mert a Sátán követi őt és a *törvénytípró* Antikrisztus útkészítője, akit az antikrisztusi szellem mozgat. Vigyázzatok és legyetek éberek!

Az Úr óvja meg az övéit minden hitetéstől, aminek eredménye csak romlás és pusztulás. Isten megígérte, hogy Ő gondoskodni fog az övéiről, mert Ő valóban a javukat akarja.

„A tolvaj nem egyébért jön, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek. Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért.” (János 10.10-11)

Előbb félre kell tolatnia az útból

Ha valaki figyeli a napi politikai eseményeket és a világban zajló folyamatokat, amelyek az USA-ban és Nyugat Európában zajlanak a migránsáradat és a terrorizmus körül, akkor elég zavarosnak tűnhet a kép. Emberileg érthetetlen több ország kormányának önpusztító tevékenysége és az emberek viszonylag könnyű beletörődése a mindennapi életüket és szokásaikat alapvetően megváltoztató körülményekbe. Vannak, akik elmenekülnek ez elől más országokba, de a többség marad és próbál együtt élni azokkal az eseményekkel, amik már nemcsak körülöttük zajlanak, hanem megváltoztatják az ő életüket is.

Nem a napi politikában és gazdaságban való eligazodás a célunk, amit a különböző - többnyire valamilyen hatalmi - érdekeket képviselő médiák igyekeznek elhitetni az emberekkel, hanem keresztyénként válaszokat keresni arra, hogy mi is történik most a Biblia fényében valójában.

Ha szellemi módon - a Biblia fényében - nézzük a szemünk előtt zajló eseményeket és a lényegi változásokra koncentrálunk, akkor mindenki számára egyre nyilvánvalóbb, hogy az egyes országok választási kampányában súlyponti kérdéssé válik a migrációhoz való viszonyulás kérdése, ami több országban átrendezi a politikai pártok palettáit. **Egyre jobban nyilvánvalóvá válik, hogy a korábbi klasszikusnak nevezhető pártok is elvesztik önazonosságukat és egyre inkább „két párt” marad csupán, amelyek élesen szemben állnak egymással:**

- az egyik „párt” a pénzügyi érdekeket képviselő - a mammon uralma által befolyásolt - csoport, akit az antikrisztusi szellem támogat és a globális hatalom megszerzésére tör, ami az Antikrisztusnak készíti elő az utat,
- a másik „párt” azoknak a nemzeteknek a csoportja, akik fontosnak tartják a keresztyén gyökereiket és meg szeretnék őrizni az ezzel kapcsolatos alapvető értékeiket: hit Istenben, keresztyén értelemben vett házasság és család, valamint a nemzet fontossága.

Ha valaki nyitott szemmel néz szét ma a világban, akkor nem kell nagy szellemi éleslátás ahhoz, hogy mindezeket felfedezze. A kérdés azonban az, hogy mi is valójában ez a szemünk előtt zajló folyamat és hol a helye ennek a jelenségnek Isten üdvtervében. A keresztyének - menyasszony természetükből adódóan - érthető módon várják vissza a szeretett vőlegényüket és ezért sokan figyelik a „jeleket” és próbálják kitalálni, mikor is jön már vissza az Úr és menti ki őket ebből a lehetetlen helyzetből és tesz rendet ebben a nagy zűrzavarban. Többféle igei látás is létezik az Úr visszajövetelét megelőző eseményeket „jeleket” illetően és sok hívőt meg is háborítanak ezekkel a hamis tanítók elhitetve sok választottat is.

Ez nem új dolog - már az első hívők életében is téma volt ez - ezért a Szentírás nyomatékosan felhívja a figyelmet, hogy a hívők legyenek éberek a sok hamis próféta és tanító megtévesztésével szemben.

Pálnak is fel kellett lépni a maga idejében az ilyen - hívőket megháborító - tanítások ellen, amiről a thesszalonikabelieknek címzett levelében írt. Ebben az események egymás utáni sorrendjét, egy „menetrendet” látunk leírva Isten üdvtervében. Ez az

igeszakasz magyarázatul szolgál nekünk is, és érthetővé teszi a ma zajló események értelmezését és elhelyezését az isteni menetrendben. Ha eszünkbe vessük Pál szavait, akkor felvértezhetjük magunkat a megtévesztések ellen és Isten békességet ad nekünk a körülöttünk zajló eseményekben. Nézzük meg mire is figyelmeztet bennünket Pál:

„Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére és a mi ő hozzátok leendő egybegyűléseinkre nézve, hogy ne tántoríttassatok el egyhamar a ti értelmetektől, se ne háboríttassatok meg, se lélek által, se beszéd által, se nékiünk tulajdonított levél által, mintha itt volna már a Krisztusnak ama napja. Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az el (Jézus) addig, amíg be nem következik előbb a szakadás, és meg nem jelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentisztelekre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be, mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát. Nem emlékeztek-e, hogy megmondtam néktek ezeket, amikor még ti nálatok voltam? És most tudjátok, mi tartja vissza, amiért csak a maga idejében fog az megjelenni. Működik ugyan már a törvényszegés titkos bűne: csak hogy annak, aki azt még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia. És akkor fog megjelenni a törvénytaposó (Antikrisztus), akit megemészti az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisíti az ő megjelenésének feltűnésével; akinek eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, akik elvesznek; mivel hogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre.” (2 Thesszalónika 2.1-10)

Ebből az igeszakaszból a lényegét kiemelve a következőket látjuk:

- Pál figyelmeztetése a hívők felé ma is aktuális, nevezetesen, hogy **ne hagyjuk magunkat megháborítani az Úr visszajövetelének idejével kapcsolatban,**
- Jézus visszajövele ugyanis nem fog megtörténni addig, amíg bizonyos események **előtte** meg nem történnek! Melyek ezek az események?
- **félre kell tolatni az útból annak,** ami az Antikrisztus megjelenését akadályozza,
- keresztyénüldözések hatására **létrejön a szakadás** (igaz keresztyének és vallásos hívők szétválasztódása),
- **megvalósul a teljes törvénytíprás** (a bűn teljességre jut: minden keresztyén érték semmibe vétele, mint azt Lót és Noé napjaiban látjuk),
- **akkor jelenik meg Jézust megelőzően az Antikrisztus,**
- és **a korszak végén jelenik csak meg Jézus** (aki a „kezdet” és a „vég”) lezárva ezzel az Újszövetség üdvtörténeti korszakát.

Ha ezt az isteni menetrendet nézzük, akkor most adódik a kérdés, hogy hol is tartunk jelenleg?

- A hamis próféták és a hamis tanítók aktívan működnek és igyekeznek megháborítani a hívőket, hogy Jézus bármelyik pillanatban visszajöhet.
- A nemzetközi statisztikák szerint a föld keleti részén, ahol az iszlám vallás az uralkodó, már ma is nagy keresztyénüldözések vannak, és ma a legüldözöttebb vallás a keresztyénség a világon.
- A keresztyén gyökerekkel rendelkező nyugati világ korábban az üldözést nem tapasztalta meg, de az Antikrisztus útkészítőinek - az utóbbi időben nagyon felgyorsult - tevékenysége előrevetíti ezt.

- **Ami mostanában történik a nyugati világban, az a keresztyén értékek semmibe vétele, „félretolása az útból”, mert az Antikrisztus útjában áll.**

Ami a korábban keresztyén gyökerű nyugati világban - ma már olyan nyilvánvaló módon - történik az nem más, mint **a keresztyénség „félretolása az útból”**. Itt jön be a képbe és válik érthetővé, hogy a Sátán tervében mi a szerepe az egész muszlim invázióknak a „keresztyén gyökerű” nyugati világban.

Két főszereplője van a keresztyénséget félretoló erőknek:

- az *egyik* a globális hatalomra törő pénzügyi elit (akiknek istene a mammon), akik készítik az Antikrisztus fellépéséhez az utat,
- a *másik* a közel-keleti és észak-afrikai országok **arab** nemzetiségű **muszlim vallású** tömegei, akiknek beáramlását „szervezett módon” irányítja és támogatja az előző csoport.

Mindkét csoportnak közös az ellensége és ezért az **érdekük is közös**: a keresztyén értékek lerombolása, a keresztyének kiirtása. Ebben az „antikrisztusi érdekszövetségben” a szervező, az irányító és a támogató a globális pénz hatalom, a „piszkos munka” elvégzője pedig (a „dózer”, ami az akadályt „**eltolja az útból**”), az a keresztyénséget származásuknál fogva gyűlölő arabok (Izmael gyermekei), akik számára az erőszakos iszlám nagyszerű ideológia céljaik végrehajtásához.

Ez az oka annak, hogy a liberális kormányok és pénzemberek inkább a muszlim migránsok érdekeit védik és támogatják mindenben, a keresztyén gyökerű „öslakosokkal” szemben.

Ami ma a világpolitikai színtéren zajlik az egy „szellemi harc”, ami nem eredményezhet megegyezéssel megoldást, ezért a törvények alapján való tárgyalás hatástalannak bizonyul, mert már látható módon jelen van a „törvénytíprás” szelleme.

Nekünk, akik várjuk Jézus visszajövetelét tudnunk kell, hogy nem jön addig vissza, míg mindezek meg nem lesznek. Nem szabad, hogy bárki megtévesszen ebben bennünket.

Mi az, amit meg tudunk tenni ilyen körülmények között?

Mindenkor *legyünk készen és ne hagyjuk megtéveszteni magunkat! Imádkozzunk! Ha méltónak találtatunk arra, hogy Krisztushoz hasonlóan mi is üldözést szenvedjünk, akkor tartsunk ki mindvégig és ne tagadjuk meg az Ő nevét. Ragaszkodjunk az igazsághoz, hogy üdvösséget nyerhessünk. Munkálkodjunk az ő szőlőjében, hogy amikor visszajön, munkában találjon bennünket. Ne legyünk balga szüzek, akiknek kevés az olajuk és nem állnak készen az Úr fogadására és ezért a cselekedeteik sem világítanak Isten dicsőségére.*

Bátorítson bennünket az, hogy a *maga idejében* vissza fog jönni Jézus és a „szája leheletével és a megjelenésével el fogja pusztítani az Antikrisztust” és mindazokat, akik nem fogadták be az igazság szeretetét.

Az Úr akarata az, hogy mi ne a meghátrálás, hanem a hit gyermekei legyünk és lássuk a láthatatlant minden zavaró körülmény ellenére a nagy nyomorúság idején is, ami az egész világra eljön. Az életünkkel és beszédünkkel legyünk tanúbizonyságok azok felé, akik csak a nyomorúság idején fogják majd meghallani az Úr hívását.

Mindezzel együtt milyen reménységünk lehet a jövőt illetően? Péter apostol így ír erről:

„Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfolkodók támadnak, akik saját kívánságaik szerint járnak, és ezt mondják: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva. Mert készakarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és föld, mely vízből és víz által állott elő az Isten szavára; amelyek által az akkori világ vízzel elborítván elveszett. A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára. Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttem, szerettem, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap. Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják; hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elvessenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. Az Úr napja pedig úgy jön majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnék. Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.” (2 Péter 3.3-13)

Legyen meg az Úr akarata mindenben!

Végső igazságszolgáltatás és kárpótlás

Sok tisztességes, becsületes hívő van, aki őszintén követi az Urat és mindenben igyekszik engedelmeskedni neki. Ennek ellenére azt tapasztalják, hogy sok hátrányos megkülönböztetés, gúnyolódás, lenézés, mellőzés, üldözés, kizárás, betegség, szenvedés, munkahely elvesztése, anyagi veszteségek stb. vagy akár mártírhalál jut nekik osztályrészül. Jóllehet sokan békességgel tudomásul veszik ezt, mert tisztában vannak vele, hogy „sok baja van az igaznak” és „nem nagyobb a szolga az ő Uránál”, akinek mindezekben része volt.

Az lenne Isten akarata, hogy akik hűen követik Őt, azok sok kárt szenvedjenek a hitükért, miközben a „világ fiai” vígan, szórakozva élik az életüket? Isten így hálálná meg azoknak a hűségét, akik megalkuvás nélkül követik őt? Ez nem lenne igazságos még akkor sem, ha tudjuk, hogy Isten igazsága sokszor nem emberek igazsága. Tudjuk, hogy Isten „hű és igaz” és Jézus Krisztus királyként uralkodik az Atya jobbán menny és föld fölött, aki ama napon vissza fog jönni az övéiért. Jézus visszajövetelét sokan várják, de talán kevesen gondolnak arra, hogy igaz Bíróként fog visszajönni, aki mindent **megítéli** és igazságot szolgáltat. Jézus **igaz Bíróként** az eljövetelekor végső ítéletet tart: meg fogja büntetni a gonoszokat és meg fogja jutalmazni az igazakat - *élőket és holtakat* egyaránt.

Az igaz Bíró ítélete mindenre kiterjedő lesz:

- megítéli és megjutalmazza az *övéit* (2 Timótheus 4.8),
- megítéli a *földet* és a *világot* (Zsoltár 98.9),
- megítéli a *pogányokat*, akik nem hisznek benne” (Jelenések 15.4),
- megítéli a *hamis egyházat* (a „nagy paráznát”, a nagy Babilont - Jel.18.10; 19.2),
- megítéli a *földet és mindent, ami azon van* (2 Péter 3.12).

Isten ítélete teljes, mindenre kiterjedő és igazságos lesz. A gonoszság és minden romlott dolog elnyeri méltó büntetését az igazak pedig a méltó jutalmukat. Az övéinek nem kell aggódniuk és szégyenkezniük, mert az Úr „hű és igaz” és gondoskodni fog róluk a végső ítéletkor: visszamenőlegesen igazságot fog szolgáltatni és bőségesen kárpótolni fogja őket a földön elszenvedett minden kárért. Ha valakinek esetleg kétsége van afelől, hogy Jézus ítéletre jön vissza, ez a következő igékből eléggé nyilvánvaló:

*„Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki **ítélni fog** élőket és holtakat az ő eljövetelekor.”* (2 Timótheus 4.1)

*„Mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus **ítélőszéke** előtt, hogy ki-kí **megjutalmaztasson** aszerint, **amiket e testben cselekedett: jót, vagy gonoszt.**”* (2 Kor. 5.10)

Bátorításként és vigasztalásként nézzünk meg egy bibliai példát - a koldus Lázár és a gazdag ember történetét -, amely jól érzékelteti az Úr végső igazságszolgáltatását és kártérítését.

*„Volt pedig **egy gazdag ember**, és öltözött bíborba és patyolatba, **mindennap dúsan vigadozván.** És volt egy **Lázár** nevű koldus, aki az ő kapuja elé volt vetve, **fekélyekkel tele.** És kívánt **megelégedni a morzsalékokkal, ami lehullott a gazdag asztaláról; de***

az ebek is eljöttek, nyalták az ő sebeit. Lőn pedig, hogy meghalt a koldus, és vitetett az angyaloktól az Ábrahám kebelébe; meghalt pedig a gazdag is, és eltemették. És a pokolban felemelte a szemeit, kínokban lévén, és látta Ábrahámot távol, és Lázárt annak kebelében. És ő kiáltván, monda: Atyám Ábrahám! Könyörülj rajtam, és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ő ujjának hegyét vízbe, és hűsítse meg az én nyelvemet; mert gyötrettetem e lángban. Monda pedig Ábrahám: Fiam, emlékezzél meg róla, hogy te javaidat elvetted a te életedben, hasonlóképpen Lázár is az ő bajait. Most pedig ez vigasztaltatik, te pedig gyötrettetel.” (Lukács 16.19-25)

A gazdag ember és a koldus Lázár története megtörtént eset, mert konkrét személyekről van szó. Ezért nevezi nevén Lázárt és nem egyszerűen csak koldusnak. Ez azt is jelenti, hogy az Úrnak személy szerint mindenkire gondja van! A példában két olyan személyről van szó, akik a földi életüket eléggé ellentétes módon éltek meg, az egyik gazdagságban, a másik nyomorban:

- a *gazdag ember* vagyonos volt, drága ruhákba öltözött és egész életében mulatott,
- a *szegény* Lázár ezzel szemben egy koldus volt, aki mások alamizsnájából tengette életét és a teste is tele volt fekélyekkel.

A két ember jól ismerte egymást, mert a koldus a gazdag ember kapuja előtt feküdt és a gazdag ember naponta elment mellette. Lázár abban reménykedett, hogy esetleg a gazdag ember asztaláról valami morzsa neki is jut, de csak a kutya nyalogatták a sebeit. A gazdag ember látta Lázár nyomorúságos életét, de semmit sem tett, hogy megkönnyítse azt. Akik ismerték őket mindenki inkább a gazdag emberrel cserélt volna és senki sem gondolt arra, hogy Lázárral cseréljen. A gazdag embernek sok irigye volt, Lázárt pedig mindenki megvetette. A gazdag ember is semmibe vette őt. Egyszer azonban mindketten meghaltak, és a haláluk utáni állapotuk az ellenkezőjére változott, ami kifejezi Isten igazságszolgáltatását és kárpótlását. A ***gazdag ember a pokolban, kínokban szenvedett és látta Lázárt Ábrahám kebelén. Könyörgött, hogy Lázár segítsen oltani a szomszédját, mert gyötrődött a lángokban.***

Nagyon tanulságos Isten ítélete és kárpótlása:

„Te elvetted javaidat a te életedben, hasonlóképpen Lázár is az ő bajait. Most pedig ez vigasztaltatik, te pedig gyötrettetel.”

Ez nem azt jelenti, hogy minden gazdag ember a pokolba és minden koldus pedig a mennybe jut, de érzékelteti, hogy mennyire más Isten és az emberek értékítélete. Nagy vigasztalás ez a példa mindazoknak a hívőknek, akik a földi életükben sokat szenvednek és mindenkitől megvetve élik az életüket. Az **igazi kárpótlás és erkölcsi elégtétel** nem csupán az volt, hogy a mulatozó, másoknak nem segítő gazdag ember a pokolban gyötrődött, a megvetett szegény Lázár pedig Ábrahám kebelére került, hanem az, hogy **látták egymást ebben a megváltozott helyzetükben azt követően, hogy az igaz Bíró megítélte a földi életüket.**

Vigasztaljon bennünket az a tudat, hogy az Úr nem felejtkezik meg az övéiről.

Az Úr öröme a mi erősségünk

Az emberek örülnek, ha felveszik őket az egyetemre, ha lesz egy jó munkahelyük, jó fizetésük, egy jó lakásuk stb.

Minden ember örül neki, ha azt látja, hogy boldogul az életben. Lehet valaki hitetlen, akkor a szerencsének, a saját küzdelmei eredményének és sikernek tulajdonítja ezeket, ha hívő, akkor Isten gondoskodásának tekinti az ilyen anyagi jellegű áldásokat. Mindezek örömet okoznak az embereknek ideig-óráig. Az ilyen öröm azonban múlandó. Az anyagi előrehaladásra vágyó ember tud örülni ezeknek egy rövid ideig, de utána újabb dolgokra, többre van szüksége, aminek ismét örülni tud. Ilyen dolgok ritkán történnek az emberek életében, ezért nem sűrűn van okuk az ilyen fajta öröme. Akik csak ilyen dolgoknak tudnak örülni, azok életük nagy részében morcosak, kedvetlenek, panaszkodók lesznek, akikből elég sokat látunk magunk körül.

A hívő, szellemi embereknek azonban Isten másfajta örömöket is tud adni. Most nem egy vallásos kényszermosolyra, vagy földön fetregő „szent nevetésre” gondolok, hanem olyan szívbeli öröme, aminek más a forrása.

Lehet ennek a forrása az is, amiről Jakab beszél, hogy „teljes örömmel tartsátok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez.” (Jakab 1.2-3) Akik már átmentek ilyen próbákon és megtapasztalták az Úr szabadítását ezekből a helyzetekből, egy idő után megtanulják, hogy már a szenvedés idején is dicsőítsék az Urat, mert hittel tekintenek előre, mert tudják, hogy az Úr ebből is meg fogja szabadítani őket. Az érett hívők jellemzője, hogy így tudnak örülni a próbákban megtapasztalt nehézségeknek is.

Most azonban egy másfajta, mély szívbeli örömről lesz szó, ami lényünk belsejéből fakad fel és sírással párosul. Az ilyet úgy szokás emlegetni, hogy örömeiben sír valaki. Hitetlen emberek életében is előfordul ilyen, ha valakinek egy nagyon nagy vágya teljesül, de most hívő emberekről beszélünk és szent, szellemi örömről, amit hívőként élhetünk át minden nap, akkor is, ha az elején említett „áldásnak tekinthető” dolgok nem történnek velünk, hanem valami más az öröm forrása.

A Nehémiás könyvében olvashatunk ilyen örömről. Nehémiás Zorobábelrel és Ezsdrással a megszokott babiloni környezetből tért vissza egy kis „maradékkal” a lerombolt Jeruzsálem újjáépítésére, amire Isten indította őket, maguk mögött hagyva mindent - a fogságba került Izrael és Júda 12 törzsét.

Először az oltárt állították helyre Jeruzsálemben, hogy újból elkezdődhessen Isten szent városában Isten igaz tisztelete. Ezsdrás pap olvasta fel a törvényt, amit az ott lévők közül sokan már elfelejtettek vagy talán sosem hallottak:

„Olvastak pedig a könyvből, Isten törvényéből világosan, s azután magyarázták, és a nép megértette az olvasottakat. Ekkor Nehémiás, a király helytartója és Ezsdrás, a pap, az írástudó és a Léviták, akik magyaráztak a népnek, így szólnak az egész néphez: E nap szent az Úrnak, a ti Isteneteknek, ne keseregjete és ne sírjatok, mert sírt az egész nép, mikor a törvény beszédeit hallotta. És ő mondta nékik: Menjete, egyeteket kövéret és igyatok édest és küldjete belőle részt annak, akinek semmi nem

készítettett, mert szent e nap a mi Urunknak, és ne bánkódjatok, mert az Úrnak öröme a ti erősségeitek.” (Nehémiás 8.8-10)

Ez a nép, amelyik talán akkor hallotta Isten ígését először tisztán és világosan megmagyarázva, amikor megértették sírtak örömükben. Isten ígéje szellemi valósággá vált számukra és Isten jelenlétében érezték magukat, mert megértették és a „mag” elkezdett munkálkodni a szívükben. Ünnepe volt ez a javából, egy szent nap, amit bőséges ételekkel és ízletes italokkal is megünnepelek. A bőség közepette sem magukra gondoltak azonban, hanem azokra, akik közben szűkölködtek, ezért Nehémiás kérte őket, hogy ***„küldjenek belőle azoknak is, akik nem részesedtek belőle”***. A nép sírt és bánkódott, mert siratták azt az időt, amit Isten ígéje nélkül töltöttek és bánkódtak a bűneik miatt, amikre Isten Ígéje rávilágított az életükben.

Ezt az állapotot nevezi Nehémiás az Úr örömének, ami az erőssége azoknak, akik benne hisznek.

Emlékszem arra az időre, amikor először vettem kezembe a Bibliát és a Szent Szellem által megértett döbbenetes igazság rám is így hatott. Sírtam és bánkódtam egyszerre és minden javamat megosztottam volna másokkal, amit aztán el is kezdtem gyakorolni örömmel, tiszta szívvel és Istentől kapott békességgel.

Ez az ige arra tanít bennünket, hogy bőségünkben sosem feledkezzünk meg azokról, akik szükségben vannak, mert Isten így akar gondoskodni a szükségben lévőkről. Így tudunk az Úr „megnyújtott keze” lenni, valóságos áldás mások számára.

Ha sóvárogva vágyunk az igazság megismerésére, akkor részünk lehet ilyen Úrtól való örömben minden nap, amit Isten ígéjének megértése, az isteni igazság kinyilatkoztatása tud okozni nekünk. Ez az Úrtól való szellemi megelégedés azonban nem csak örömet tud okozni nekünk, hanem erőssé is tud tenni minket, mert „az Úr öröme a mi erősségünk” - mondja végezetül az ige, amire nagy szükségünk van a hívő életünk mindennapi harcaiban. Az a világosság, ami bevilágít a szívünkbe az igazság megértésekor erőt tud adni nekünk. Erről beszél Ézsaiás próféta a következő igeszakaszban:

„Az igazság által leszel erős, ne gondold a nyomorral, mert nincsen mit félned, és a rettegéssel, mert nem közeleg hozzád. És ha összegyűlvén összegyűlnek, ez nem én tőlem lesz! Aki ellened összegyűl, elesik általad. Íme, én teremtettem a kovácsot, aki a paraszt éleszti és fegyvert készít mestersége szerint és én teremtettem a pusztítót is a vesztésre! Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárhoztatsz. Ez az Úr szolgálóinak öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.” (Ézsaiás 54.14-17)

Ez az Úr szolgálóinak öröksége, akik az Ige kardjával fegyverzik fel magukat és jól forgatják azt minden nap, dicsőségről dicsőségre. Ámen.

Készen várjuk az Urat?

Sok hívő már nagyon várja vissza az Urat és ez így helyes. Tudjuk, hogy az igaz hívőket Jézus menyasszonyának nevezi az ige és Jézus maga a vőlegény. Természetes tehát az igaz hívők vágya, hogy mint menyasszony várják a vőlegényükkel való találkozást. Egy vőlegény, aki találkozni fog a menyasszonyával, elvárja tőle, hogy a menyasszonya tisztán - szeplő és sömörögzés nélkül - őrizze meg magát neki.

Ezt tudja minden hívő, mégis amikor vágnak a Jézussal való találkozásra, mintha elfelejtkeznének róla, hogy a menyasszonynak tisztán meg kellene őriznie magát a vőlegénnyel való találkozásra. Vannak bűnök az életükben, de úgy gondolják, van még idő a bűneik elhagyására, hogy szeplő és sömörögzés nélküliek legyenek. Ez azt jelenti, hogy sok hívő nagyon várja ugyan vissza az Urat, de ugyanakkor **nincsenek készen a találkozásra, mert nem szentségben élnek!** Talán az Úr kegyelmében bíznak, de elfelejtkeznek róla, hogy amikor az Úr visszajön, akkor ítéletre jön vissza és az már nem a kegyelemnek a helye lesz. A kegyelem ideje most van, ezért most kell a kegyelem királyi székéhez járulni, hogy bűneinket megbánva kegyelemben részesüljünk és rendezzük az életünket:

„Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk” (Zsidó 4.16)

A szentség folyamatos megőrzése fontos, mert **nem tudhatjuk, hogy melyik pillanatban jön vissza a vőlegény.** Igaz, hogy a 2 Timótheus 2. fejezete beszél események meghatározott sorrendjéről, de az is igaz, hogy Jézus visszajövetelének idejét senki sem tudja - még maga Jézus sem - csak egyedül az Atya. Ezért Isten ígéje folyamatos **éberségre és vigyázásra** hív fel bennünket.

„Vigyázzatok, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amelyen az embernek Fia eljön.” (Máté 25.13)

A 2 Péter 3. fejezete a következőkről beszél:

- *Nem titok, hogy az Úrnál egy nap olyan, mint ezer esztendő.*
- *Nem késik el az Úr az ígérettel, mint sokan gondolják, hanem hosszan tűr érettünk, mert nem akarja, hogy sokan elveszenek, hanem hogy mindenki megtérjen.*
- *Az Úr napja olyan hirtelen fog majd eljönni, „mint éjjeli tolvaj”.*
- *Akik tehát sóvárogva várják Őt, azoknak szentül kell élniük, hogy szeplő és sömörögzés nélkül, békességben találja őket az Úr a visszajövetelekor.*

Mit jelent ez a figyelmeztetés számunkra?

Azt, hogy akik sóvárogva várjuk az Ő visszajövetelét folyamatosan szentségben, azaz bűn nélkül kell élnünk. Ez nem azt jelenti, hogy sosem követünk el bűnt (habár az ige szerint ez is lehetséges), hanem ha vétkezünk, azt mielőbb rendezzük az Úrral és másokkal. Így minden nap békességben hajthatjuk le a fejünket abban a tudatban, hogy jöhetsz Uram, mert megvizsgáltam magam és nem találtam bűnt az életemben: **készen vagyok!**

Jézus fontosnak tartja, hogy készen várjuk Őt, ezért a visszajövetelével kapcsolatban a következőre figyelmeztet minket:

„Legyetek készen, mert amely órában nem gondoljátok, abban jön el az embernek Fia.” (Máté 24.44)

Tegyük fel magunknak a kérdést, akik sóvárogva várjuk vissza Őt: Van bűn az életünkben? Békességünk van abban, hogy ha most jönne vissza az Úr, akkor bizonyosan a mennybe jutnánk?

Jó lenne, ha minél többen készen lennének már most és folyamatosan, és nem valamikor a jövőben egyszer, amikor úgy gondolják, hogy már itt az Úr visszajövetelének az ideje. Sokan különböző jeleket figyelnek, amiknek meg kell történnie az Úr visszajövele előtt és úgy gondolják lesz majd elég idejük felkészülni. Így a „balga szüzek” gondolkodtak, akik előtt bezárult az ajtó, amikor a vőlegény váratlanul visszajött, mert nem voltak készen.

Figyeljük meg a Máté 24.27-30 igeszakaszban, hogy mit válaszolt Jézus a tanítványainak, amikor azt kérdezték tőle, hogy mikor jön vissza és mi lesz a „jele” az Ő eljövetelének:

- **miképpen a villámlás** napkeletről támad és ellátszik egész napnyugtáig, **úgy lesz** az ember Fiának eljövetele is,
- mindjárt ama napok **nyomorúságai után** ... feltetszik az ember Fiának a **jele** az égen.

A **jel**, amiről Jézus beszél az nem az eljövetele előtt lesz, hogy arra készülni lehessen, hanem pontosan akkor, amikor „mint egy villámlás” hirtelen vissza fog jönni.

Jézus nagyon találóan használta a villámlás hasonlatát. Tudjuk azt, hogy melyik pillanatban fog villámlani? Nem. Amikor villámlik, akkor van még idő felkészülni rá? Nincs! Lehetetlen! Jézus erről beszél, és ezért mondja, hogy mindenkor **készen várjuk Őt**.

Imádkozzunk, hogy legyen időnk felkészülni az Úr visszajövetelére, folyamatosan legyünk készen megmaradva szentségben és úgy várjuk Őt.

-§-

Jó épülést mindenkinek!